

(อม.๒๙)

คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๔๒/๒๕๖๑

คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑๕/๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง

อัยการสูงสุด

โจทก์

นายวัฒนา เมืองสุข ที่ ๑

นายมานะ วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๒

นายพรพรหม วงศ์พิวัฒน์ ที่ ๓

นายอภิชาติ จันทรสกุลพร ที่ ๔

นางสาวรัตนา แซ่เฮ็ง ที่ ๕

นางสาวกรองทอง วงศ์แก้ว ที่ ๖

นางสาวรุ่งเรือง ขุนปัญญา ที่ ๗

บริษัท เพอร์ซิเดนท์ อะกรี เทรตติ้ง จำกัด ที่ ๘

บริษัท ซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด (เดิมชื่อ บริษัท ไทย เฉน หยู

อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด) ที่ ๙

จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๑๐๒/๒๕๖๑

คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑๖/๒๕๖๓

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นายอริสมันต์ พงษ์เรืองรอง ที่ ๑	
	บริษัท พาสทิญา ไทย จำกัด ที่ ๒	
	บริษัท นามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่ ๓	
	บริษัท พรินซิพเทค ไทย จำกัด ที่ ๔	
	นางสาวสุภาวิดา หรือกัญญ์ปภัส คงสุข หรือคงสุขอิทรทรัพย์ ที่ ๕	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงาน
ในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองสั่งให้
รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙
ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๙ และเรียกจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๑๐
ถึงที่ ๑๔ ตามลำดับ

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า ข้อ ๑ การเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ
สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่
๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ
และเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมกำกับดูแลและบริหารราชการ
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบาย
รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เพื่อการนี้อาจสั่งให้การเคหะแห่งชาติ

ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาล หรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติ เป็นพนักงานในองค์การ หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นของรัฐตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การ หรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๓ และเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไป ซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ รวมทั้งออกข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจการของการเคหะแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๑๖ และดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการ พิจารณากลับกรองโครงการบ้านเอื้ออาทร มีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ การบริหารงาน การจัดทำโครงการของการเคหะแห่งชาติให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ พิจารณาความเหมาะสมการดำเนินงานของโครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ แต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อทำกิจการหรือพิจารณาเรื่องใดอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ ของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตลอดจนเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงได้ รวมทั้งทำกิจการอื่น ตามที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติมอบหมาย จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ สังกัดกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ช่วยราชการที่สำนักงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง ของมนุษย์ จำเลยที่ ๔ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของ นายประชา มาลีนนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง ของมนุษย์คนก่อนหน้า จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย โดยจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ “กิจการร่วมค้าบริษัท ไทย เฉน หยู อินเตอร์เนชั่นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัท นามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด” มีวัตถุประสงค์เพื่อยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัว และในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๙ กับที่ ๑๓ ต่อมาจำเลยที่ ๙ เปลี่ยนชื่อเป็น บริษัท ซิลเวอร์ อินเตอร์ กรุ๊ป จำกัด

ข้อ ๒ คดีนี้ สืบเนื่องมาจากรัฐบาลกำหนดโครงการบ้านเอื้ออาทรเพื่อสร้างบ้านราคาประหยัดสำหรับผู้มีรายได้น้อย โดยมอบให้การเคหะแห่งชาติเป็นผู้ดำเนินการ ระยะเวลาดำเนินโครงการระหว่างปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ มีเป้าหมาย ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย กำหนดวงเงินลงทุนหน่วยละไม่เกิน ๔๗๐,๐๐๐ บาท แบ่งเป็นค่าบ้านและที่ดินไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท และค่าบริหารจัดการทั้งปวงที่เหมาะสมให้การเคหะแห่งชาติอีก ๕๐,๐๐๐ บาท โดยการเคหะแห่งชาติกู้เงินจากธนาคาร มีกระทรวงการคลังเป็นผู้ค้ำประกัน มีการจัดซื้อจัดจ้างกับผู้ประกอบการ ๒ ลักษณะ คือ ๑. จ้างก่อสร้างบนที่ดินของการเคหะแห่งชาติ ๒. จ้างเหมาเบ็ดเสร็จให้ผู้ประกอบการหาทั้งที่ดิน ออกแบบ คำนวณราคา และก่อสร้าง แล้วนำมาเสนอขายให้การเคหะแห่งชาติทั้งโครงการ ซึ่งขณะนั้นการเคหะแห่งชาติเน้นการจัดซื้อจัดจ้างในลักษณะที่ ๒ โดยมีประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติงาน เมื่อมีการขายบ้านให้ลูกค้ารายใดแล้ว การเคหะแห่งชาติจะนำสิทธิตามสัญญาที่มีต่อผู้ซื้อไปขายให้ธนาคาร แล้วให้ผู้ซื้อผ่อนชำระค่าบ้านกับธนาคารต่อไป ส่วนการเคหะแห่งชาติจะนำเงินที่ได้ไปชำระหนี้ให้ธนาคารจนหมดสิ้น

เมื่อระหว่างวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสิบสี่ได้ร่วมกันกระทำความผิด สนับสนุนการกระทำความผิด โดยแบ่งแยกกันกระทำตามสถานะและอำนาจหน้าที่ กล่าวคือ จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีเข้าแทรกแซงการปฏิบัติงานของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ โดยร่วมมือกับจำเลยที่ ๒ ในฐานะเป็นกรรมการการเคหะแห่งชาติและประธานคณะกรรมการพิจารณาถ้อยแถลงโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้การเคหะแห่งชาติกำหนดแนวทางการจัดซื้อจัดจ้างในโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ตามเงื่อนไขที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ ทั้งนี้ โดยมีเจตนาเพื่อกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา ต่อมาวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ให้ยกเลิกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘

ใช้บังคับแทนประกาศฉบับเดิมตามที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ โดยหลักเกณฑ์ใหม่มีสาระสำคัญ กำหนดให้ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างโดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการได้ กำหนดราคาซื้อหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันการเสนอโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการที่เสนอ และทำสัญญาแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรจำนวนหน่วยก่อสร้าง กำหนดการจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างโดยผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า และการจ่ายเงินค่าที่ดินเต็มจำนวน โดยผู้ประกอบการสามารถยื่นข้อเสนอโครงการได้ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และจำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความที่ พม. ๐๑๐๑/๔๐๔๘ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ขอให้การเคหะแห่งชาติ ยกเลิกข้อ ๓ ตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ ให้กำหนดใหม่เป็นว่า “ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่จะยื่นเสนอโครงการทุกรายจะต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการมาพร้อม คำเสนอขายโครงการด้วย” โดยจำเลยที่ ๑ สั่งการให้นำบันทึกนี้เสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ เพื่อถือเป็นมติด้วย ต่อมาวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ การเคหะแห่งชาติออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ โดยให้ยกเลิกข้อ ๓ เดิม แล้วใช้ข้อความใหม่ตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการ ผลของการยกเลิกข้อ ๓ เดิม แล้วกำหนดใหม่ดังกล่าวเป็นการลดภาระลดเงื่อนไขของผู้ประกอบการอันเป็นการเอื้อประโยชน์และจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่จะเสนอหรือยืนยันเสนอโครงการ และส่งผลให้ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอและการเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อโครงการไว้ในราคาต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท โดยมีเงื่อนไขให้จัดทำการจองสิทธิล่วงหน้าก่อน สามารถนำโครงการเดิมมาเสนอขายให้การเคหะแห่งชาติได้ในราคาต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ราคาต่อหน่วยสูงกว่าเดิม) ทำให้การเคหะแห่งชาติได้รับความเสียหาย ต้องจ่ายเงินเป็นค่ารับซื้อในราคาต่อหน่วยสูงขึ้นจากเดิมที่เคยตกลงราคากันไว้แล้ว การแก้ไขยกเลิกข้อ ๓ เดิมและใช้ข้อความใหม่ตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการดังกล่าว ส่วนนี้เป็นการปฏิบัติ

หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของจำเลยที่ ๑ อีกส่วนหนึ่ง เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชนผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ โดยรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ อ้างอำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบ ติดต่อบุคคลในลักษณะข่มขืนใจ หรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้นำเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้ามอบให้จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ แล้วจำเลยที่ ๑ จะให้จำเลยที่ ๒ เสนอชื่อผู้ประกอบการนั้นให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้ได้เข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร ขยายให้แก่การเคหะแห่งชาติตามสัดส่วนที่ได้จ่ายเงินให้ อันถือเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยมิชอบและโดยทุจริต ข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการ ให้มอบให้ หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน และจำเลยที่ ๑ ยังรู้เห็นเป็นใจให้จำเลยที่ ๒ ในฐานะประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการบ้านเอื้ออาทรซึ่งเป็นพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวในฟ้องข้อ ๑ ร่วมมือกับจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ไปเรียก รับ หรือยอมจะรับซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ประกอบการในโครงการบ้านเอื้ออาทร เพื่อให้ผู้ประกอบการจ่ายเงินร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่เบิกล่วงหน้าเป็นการตอบแทนแก่จำเลยที่ ๒ เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ อีกทางหนึ่ง แล้วจะได้รับการอนุมัติโครงการให้เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ จนในที่สุดจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ และผู้ประกอบการอีกหลายราย ตกลงจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๑ ผ่านจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ ตามที่ถูข่มขืนใจหรือจูงใจ และผ่านจำเลยที่ ๒ ตามที่เรียก ทำให้จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ กับผู้ประกอบการรายอื่นตามฟ้องข้อ ๒.๒, ๒.๓, ๒.๔, ๒.๕, ๒.๖, ๒.๘, ๒.๙ และ ๒.๑๐ ที่จ่ายเงินให้ นั้น ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติให้เข้าเป็นคู่สัญญาในโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

การกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจูงใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชนผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

การกระทำของจำเลยที่ ๒ เป็นความผิดฐานเป็นพนักงานเรียกรับทรัพย์สินจากจำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ที่ ๑๒ ที่ ๑๓ และที่ ๑๔ และผู้ประกอบการอื่นตามฟ้อง เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ และฐานเป็นพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชนผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และเป็นการสนับสนุนจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่นอีกฐานหนึ่ง

การกระทำของจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ เป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กระทรวงการพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ การเคหะแห่งชาติ ประชาชน ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และเป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ เป็นพนักงานเรียกรับทรัพย์สิน เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่

การกระทำของจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ซึ่งเป็นผู้ประกอบการที่ได้รับผลประโยชน์มากขึ้นตามที่การเคหะแห่งชาติกำหนดเงื่อนไขใหม่ การร่วมมือกันเอาเงินที่เบิกล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการจากการเคหะแห่งชาติไปจ่ายให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ โดยทราบดีว่าเงินที่จ่ายไปนั้น ย่อมไปถึงจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจรับผิดชอบควบคุมและกำกับดูแลโครงการบ้านเอื้ออาทรที่จะใช้อำนาจผ่านการเคหะแห่งชาติ อนุมัติให้จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ เข้าเป็นคู่สัญญาจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ ถือเป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจ หรือจู่ใจผู้อื่นให้มอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น และเป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ ในการกระทำความผิดฐานเป็นพนักงานเรียกรับ หรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อให้กระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ โดยจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ กระทำการดังกล่าวเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน ดังนี้

ข้อ ๒.๑ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๑ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกันเพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๑๑ จนจำเลยที่ ๑๑ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๒ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และบริษัทดังกล่าวจนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๓ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๔๙,๔๕๗,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า พีซีซี ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกันเพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๔ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๑,๙๓๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกันเพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๕ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๓๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท ไซน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๖ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๐๒,๔๘๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท ไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๗ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๗๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้าจำเลยที่ ๙ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัว และในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน และจำเลยที่ ๑๒ ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการดังกล่าวกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๘ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๙ เมื่อระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท จากกิจการร่วมค้า ชินเทค ไมวาน ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

ข้อ ๒.๑๐ เมื่อระหว่างวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๑๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากบริษัท เดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ซึ่งมอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนบริษัทดังกล่าวได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

และ ข้อ ๒.๑๑ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ รับเงินจำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๑๓ โดยจำเลยที่ ๑๔ ในฐานะส่วนตัว และในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน มอบให้หรือหามาให้ตามจำนวนที่ตกลงกัน เพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จนจำเลยที่ ๑๓ ได้เข้าทำสัญญาตามโครงการบ้านเอื้ออาทรกับการเคหะแห่งชาติ

รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) อันเป็นเงินที่ให้แก่จำเลยที่ ๑ กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อจูงใจให้กระทำการหรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่เป็นเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวกได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ

และเป็นเงินที่จำเลยที่ ๑ กับพวก กับบุคคลที่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด ได้ใช้หรือได้ทรัพย์สินมาโดยมิชอบ เนื่องจากการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบัญญัติกฎหมาย เหตุเกิดที่แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิด ความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และส่งสำนวนไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงจำเลยบางส่วน คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยทั้งสี่แล้ว คณะกรรมการ คตส. และคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วมีมติว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่และพวกที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้อง มีมูลเป็นความผิดทางอาญาตามข้อกล่าวหา จำเลยที่ ๔ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญา หมายเลขแดงที่ อ. ๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ. ๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ. ๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ. ๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม. ๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๕ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม. ๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม. ๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จำเลยที่ ๑๐ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ. ๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๖, ๙๑, ๑๔๘, ๑๕๗ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การ หรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๖, ๑๑ นับโทษจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ. ๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ. ๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ. ๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ. ๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และต่อจากโทษจำเลยที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม. ๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นับโทษจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม. ๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม. ๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และนับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุก จำเลยที่ ๒๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ. ๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และนับโทษต่อจากโทษจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา กับขอให้ริบเงิน จำนวน ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท (ที่ถูก ๑,๔๑๕,๖๑๖,๐๐๐ บาท) ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓, ๔๔

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๓ หากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวก ไม่สามารถส่งมอบเงินจำนวนดังกล่าวได้ เพราะสูญหาย หรือไม่สามารถติดตามเอาคืนได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด หรือได้มีการนำสิ่งนั้นไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่น หรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น หรือการติดตามเอาคืนจะกระทำได้โดยยากเกินสมควร ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๘ กับพวกพร้อมกันชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวด้วย

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๘ ถึงที่ ๑๔ ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๑๐ ระบุว่า เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ

ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ กรรมการของจำเลยที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ทราบโดยชอบแล้ว แต่ไม่มาศาลและออกหมายจับแล้ว แต่ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยดังกล่าวตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง จำเลยที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๑ และที่ ๑๒ ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าจำเลยดังกล่าวให้การปฏิเสธตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๓ วรรคสาม

ระหว่างพิจารณาจำเลยที่ ๑๐ หลบหนี ศาลออกหมายจับจำเลยที่ ๑๐ แล้ว แต่ไม่ได้ตัวมาศาล จึงให้ไต่สวนพยานหลักฐานลับหลังจำเลยที่ ๑๐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๑ (๓)

พิเคราะห์พยานหลักฐานตามทางไต่สวนของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ประกอบกับสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า การเคหะแห่งชาติ มีฐานะเป็นนิติบุคคล เป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ อยู่ในกำกับของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงดังกล่าว การบริหารงานของการเคหะแห่งชาติมีคณะกรรมการ การเคหะแห่งชาติซึ่งแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีทำหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลทั่วไปซึ่งกิจการ ของการเคหะแห่งชาติ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติมีอำนาจแต่งตั้งผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ และมีอำนาจทำนิติกรรมในฐานะเป็นผู้แทนการเคหะแห่งชาติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ โดยมีอำนาจ สั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำ

ที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจหน้าที่ที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการในกรณีที่มีการเคหะแห่งชาติ จะต้องเสนอเรื่องไปยังคณะรัฐมนตรีให้การเคหะแห่งชาติ นำเรื่องเสนอรัฐมนตรีเพื่อเสนอต่อไปยังคณะรัฐมนตรีด้วย ตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ คณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการแต่งตั้งโดยคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ซึ่งอาศัยอำนาจตามความในข้อบังคับของการเคหะแห่งชาติ ฉบับที่ ๗๙ ว่าด้วยการประชุมและการดำเนินกิจการของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ประกอบมติที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๘ ซึ่งมีจำเลยที่ ๒ เป็นประธานกรรมการ และมีกรรมการอีก ๓ คน ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๓๒ แฟ้มที่ ๒๒

จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งกรรมการการเคหะแห่งชาติ และดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการบ้านเอื้ออาทร พิจารณาความเหมาะสมการดำเนินงานของโครงการก่อนนำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ จำเลยที่ ๓ เป็นข้าราชการ สังกัดกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ โดยจำเลยที่ ๑ มีหนังสือกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่ พม ๐๑๐๑/๒๘๘๕ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ขอยืมตัวจำเลยที่ ๓ เพื่อไปช่วยราชการที่สำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตามเอกสารหมายเลข จ. ๘๖ แฟ้ม ๑๕ โดยจำเลยที่ ๓ ปฏิบัติหน้าที่ในส่วนงานธุรการประสานงานสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานรัฐมนตรี จำเลยที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๑๐ เคยเป็นเลขานุการของ นายประชา มาสินนธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ก่อนหน้าที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง จำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย สำหรับจำเลยที่ ๙ ทำสัญญาร่วมทุนกับจำเลยที่ ๑๒ ภายใต้ชื่อ “กิจการร่วมค้าบริษัท ไทย เชน ทยู อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล คอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด และบริษัท นามแพพท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด” มีวัตถุประสงค์เพื่อให้กิจการร่วมค้าฯ ยื่นข้อเสนอเข้ารับดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร และจำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๓

โครงการบ้านเอื้ออาทรเป็นโครงการตามนโยบายของรัฐบาล เพื่อจัดสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยในรูปแบบของอาคารชุดและอาคารพักอาศัย ทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและเขตภูมิภาค โดยมอบให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และการเคหะแห่งชาติเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบ ดำเนินโครงการ กำหนดระยะเวลาดำเนินการ ๕ ปี เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ ถึง ๒๕๕๑ แบ่งเป็น ๕ ระยะ มีเป้าหมายก่อสร้างที่อยู่อาศัย จำนวน ๖๐๐,๐๐๐ หน่วย ขณะที่จำเลยที่ ๑ เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีโครงการบ้านเอื้ออาทรดำเนินการอยู่ในระยะที่ ๔ เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๘ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติให้ความเห็นชอบ จำนวน ๑๕๐,๐๐๐ หน่วย โดยการยื่นข้อเสนอและรับซื้อโครงการ ถือปฏิบัติตามประกาศการเคหะแห่งชาติหลายฉบับ ตั้งแต่ฉบับลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ จนถึงลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีสาระสำคัญสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอเป็นรายโครงการ มีสถานที่ดำเนินโครงการที่แน่นอน โดยไม่ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วยไม่เกิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ต่อรองราคาได้) การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหนึ่งโครงการ ต้องวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาในแต่ละโครงการ การจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ เฉพาะในส่วนของงานก่อสร้างโดยผู้ประกอบการ ต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงินที่ขอเบิกล่วงหน้า ส่วนการจ่ายค่าที่ดินแบ่งจ่ายร้อยละ ๖๐ เมื่อผู้ประกอบการโอนกรรมสิทธิ์ให้การเคหะแห่งชาติ และอีกร้อยละ ๔๐ แบ่งจ่ายตามงวดที่ผู้ประกอบการส่งมอบงาน โดยไม่มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคารแต่ละประเภท และการเคหะแห่งชาติเป็นผู้ควบคุมงานเอง

ในระหว่างที่จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๘ คณะรัฐมนตรีมีมติแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการอื่นในคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ โดยแต่งตั้ง นายประสาน ต้นประเสริฐ เป็นประธานกรรมการ จำเลยที่ ๒ และบุคคลอื่นอีก ๓ คน เป็นกรรมการแทนประธานกรรมการและกรรมการเดิมที่ลาออกจากตำแหน่ง ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง การแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการอื่นในคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๘ เอกสารหมาย จ. ๑๓๑ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๒ ต่อมาวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ มีคำสั่งที่ ๐๐๗/๒๕๔๘ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการ มีจำเลยที่ ๒ เป็นประธานกรรมการ และกรรมการอีก ๓ คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของโครงการบ้านเอื้ออาทร

ก่อนเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๒ แฟ้มที่ ๒ หน้า ๓ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘
จำเลยที่ ๑ เข้าร่วมประชุมกับผู้บริหารระดับสูงของการเคหะแห่งชาติ และมอบนโยบายให้การเคหะแห่งชาติ
ปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรหรือทีโออาร์ที่ใช้บังคับในปัจจุบันใหม่

ต่อมาวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกสั่งการ ที่ พม. ๐๑๐๑/๓๙๖๖
เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการดำเนินงานโครงการบ้านเอื้ออาทร ให้การเคหะแห่งชาติดำเนินการ
ในโครงการบ้านเอื้ออาทรสำหรับผู้ประกอบการที่ได้รับอนุมัติโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้ทำสัญญา ให้ทำสัญญา
และวางหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามให้ยกเลิกและถือว่าเป็นผู้ไม่มาทำสัญญา
สำหรับโครงการที่ยังไม่พิจารณาอนุมัติให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดใหม่ ในส่วนโครงการที่ได้รับอนุมัติแล้ว
ให้ยกเลิกโครงการโดยให้สิทธิผู้ประกอบการนำโครงการเดิมนั้นเสนอใหม่ได้โดยต้องวางหลักประกันร้อยละ ๕
ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๖ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๓ การเคหะแห่งชาติจึงได้นำแนวทางตามที่จำเลยที่ ๑
สั่งการเข้าพิจารณาในที่ประชุมคณะกรรมการกลั่นกรองโครงการและที่ประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ
แล้วมีมติเห็นชอบในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ ครั้นวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ การเคหะแห่งชาติ
ได้ออกประกาศการเคหะแห่งชาติ ๒ ฉบับ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร
ขายให้การเคหะแห่งชาติ และเรื่อง การปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ
มีสาระสำคัญเปลี่ยนแปลงจากทีโออาร์เดิมสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้าง
โดยไม่ต้องระบุสถานที่ดำเนินการของโครงการที่แน่นอนได้ ต้องวางหลักประกันสำหรับข้อเสนอจัดทำ
โครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการ กำหนดราคาซื้อต่อหน่วย ๔๒๐,๐๐๐ บาท (ไม่มีการต่อรองราคา)
การทำสัญญาต้องทำเป็นแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญารอบหน่วย/โควตา) ต้องวางหลักประกัน
การปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ ๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง การจ่ายเงินล่วงหน้า
ร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าสัญญาที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างโดยต้องวางหลักประกันเท่ากับจำนวนเงิน
ที่ขอเบิกล่วงหน้า การจ่ายเงินค่าที่ดินร้อยละ ๑๐๐ เมื่อผู้ประกอบการได้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน
ให้การเคหะแห่งชาติ มีการกำหนดราคาที่ดินสูงสุดเพื่อใช้ในการรับซื้ออาคาร แต่ละประเภท
และให้ผู้ประกอบการสามารถจ้างบริษัทหรือวิศวกรที่การเคหะแห่งชาติให้ความเห็นชอบเป็นผู้ควบคุมงาน
แทนการเคหะแห่งชาติ โดยผู้ประกอบการสามารถยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรได้ตั้งแต่วันที่
๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความ ที่ พม. ๐๑๐๑/๔๐๔๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ขอให้การเคหะแห่งชาติยกเลิกข้อ ๓ ของประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การปิดรับข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยให้กำหนดใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ปฏิบัติให้เป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่จะยื่นข้อเสนอโครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย และให้เสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติเพื่อถือเป็นมติตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๓๗ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๔ การเคหะแห่งชาติจึงออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง เปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการประกาศเปิดรับยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ยกเลิกข้อ ๓ เดิมซึ่งกำหนดว่า “ผู้ประกอบการที่ได้ยื่นข้อเสนอโครงการไว้ และอยู่ระหว่างการพิจารณาของการเคหะแห่งชาติ หากโครงการที่เสนอได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้ทำการเปิดให้ประชาชนจองสิทธิโครงการ (Pre-sale) ผู้ประกอบการต้องจัดให้มีการเปิดให้ประชาชนจองสิทธิโครงการล่วงหน้า (Pre-sale) ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และหากได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้รับซื้อโครงการแล้ว ผู้ประกอบการต้องทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติภายในกำหนด ๑๕ วันทำการ นับแต่วันที่การเคหะแห่งชาติแจ้งผลการอนุมัติรับซื้อโครงการให้ทราบ” โดยกำหนดใหม่ว่า “ข้อ ๓ ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ยื่นข้อเสนอโครงการทุกรายต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย” ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๓๕ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๒

มีผู้ประกอบการหลายรายยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ ในจำนวนดังกล่าวเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ ๑๑ ราย ได้แก่ จำเลยที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ บริษัท เพาเวอร์ไลน์เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) กิจการร่วมค้า พีซีซี กิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี

บริษัท ไซนาสเทท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) บริษัท ไซนาห้วฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด บริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) กิจการร่วมค้า ชินเทค ไมวาน และบริษัท เดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างแล้วเข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ และได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติ ยกเว้นบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) และกิจการร่วมค้า ชินเทคไมวาน เนื่องจากไม่ได้ขอเบิกเกี่ยวกับการรับเงินจากผู้ประกอบการ จำเลยที่ ๔ และที่ ๘ ได้รับเงินจากผู้ประกอบการ ๑๑ ราย ตามฟ้องเป็นเงิน ๙๘๑,๖๗๖,๐๐๐ บาท

วันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๙ คณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) ได้รับหนังสือร้องเรียนว่า จำเลยที่ ๑ กับพวก กระทำการทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ เรียกรับสินบน ค่าอนุมัติจำนวนหน่วยก่อสร้างในโครงการบ้านเอื้ออาทร จึงแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว และต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง โดยมีการแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยทั้งสิบสี่แล้ว คตส. และคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า การกระทำของจำเลยทั้งสิบสี่มีมูลเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา แล้วส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นมายังโจทก์พิจารณา โจทก์พิจารณาแล้วยื่นฟ้องจำเลยทั้งสิบสี่เป็นคดีทั้งสองสำนวนนี้ จำเลยที่ ๔ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ. ๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ. ๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ. ๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ. ๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ จำเลยที่ ๔ กับที่ ๕ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑๔ และที่ ๑๑ ตามลำดับในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม. ๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และจำเลยที่ ๑๐ เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๒๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ. ๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญา และเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยที่ ๑ ให้การต่อสู้ว่า ฟ้องโจทก์กล่าวอ้างว่าผู้ประกอบการได้รับประโยชน์จากการนำโครงการเดิมที่การเคหะแห่งชาติรับซื้อไว้ ไม่เกินหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท มาขายให้การเคหะแห่งชาติในราคาหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท แต่โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่า มีผู้ประกอบการรายใดบ้างที่ได้รับประโยชน์ และที่ฟ้องบรรยายว่าจำเลยที่ ๑ รู้เห็นเป็นใจนั้น ไม่ได้บรรยายให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ มีการกระทำใดที่เป็นกรู้เห็นเหตุการณ์ และให้ความร่วมมือด้วยจึงเป็นฟ้องเคลือบคลุม ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๑๕๘ (๕) กับจำเลยที่ ๔ ให้การต่อสู้ว่า ฟ้องกล่าวอ้างอย่างลอย ๆ ไม่มีหลักฐานหรือรูปถ่ายแสดงว่า จำเลยที่ ๔ กับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มีนิติสัมพันธ์หรือสนิทสนมกันจริงอย่างไร นั้น เห็นว่า การดำเนินคดีในระบบไต่สวนเป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องตรวจคำฟ้องว่าชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก่อนที่จะมีคำสั่งให้ประทับฟ้องในชั้นอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง หากจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ไม่เข้าใจข้อหาแห่งคำฟ้องอย่างไร ก็ชอบที่จะแถลงเพื่อให้ศาลสั่งให้โจทก์ชี้แจงข้อหาขึ้นหรือแก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดแห่งคำฟ้องจนจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ เข้าใจได้ดี แต่จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ กลับให้การปฏิเสธต่อสู้คดีในทันทีโดยมิได้แถลงว่าตนเองไม่เข้าใจคำฟ้องในส่วนใด อันแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ เข้าใจข้อหาแห่งคำฟ้องดีแล้ว นอกจากนี้ ในส่วนข้ออ้างของจำเลยที่ ๔ นั้น ข้ออ้างตามฟ้องโจทก์จะมีพยานหลักฐานอย่างไร และเพียงพอให้รับฟังว่าจำเลยที่ ๔ กับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มีนิติสัมพันธ์หรือสนิทสนมกันจริงหรือไม่ นั้น เป็นเรื่องที่ศาลจะต้องพิจารณารายงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และได้สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมตามที่ศาลเห็นสมควรต่อไป จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ไม่อาจยกปัญหาความชอบด้วยกฎหมายของฟ้องโจทก์ในส่วนนี้ขึ้นอ้างได้ ฟ้องโจทก์จึงบรรยายข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม และมาตรา ๒๖

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ จำเลยที่ ๒ ให้การต่อสู้ว่า ในชั้นคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (คตส.) ไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาความผิดฐานเป็นพนักงานเรียก รับ หรือยอมจะรับสิ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด สำหรับตนเอง หรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ ไม่ว่าจะกระนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดของพนักงานในองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๖ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ ในความผิดฐานนี้ เห็นว่า การแจ้งข้อกล่าวหาให้ทราบมีเจตนารมณ์เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าการกระทำใดที่อ้างว่าเป็นความผิดและเพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจพอที่จะต่อสู้คดีได้ จึงไม่จำเป็นต้องระบุอ้างอิงถึงกฎหมายที่บัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดทุกบททุกมาตรา หรือทุกกระทงความผิด โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ สำหรับความผิดดังกล่าวด้วย ส่วนที่จำเลยที่ ๓

ให้การต่อสู้ว่า การดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่เสร็จสิ้น เพราะอัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่ายังมีข้อไม่สมบูรณ์ แต่ไม่ปรากฏว่าคณะทำงานร่วมได้ประชุมหาข้อยุติอย่างไร นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาข้อไม่สมบูรณ์ดังกล่าว รวมทั้งมีการประชุมร่วมกันระหว่างคณะทำงานของผู้แทนอัยการสูงสุดกับผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. จนไม่มีข้อโต้แย้งกัน และได้ข้อยุติแล้ว จึงมีมติให้ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสี่สืบไป ตามเอกสารหมาย จ. ๓๓๕ ถึง จ. ๓๕๐ แฟ้มที่ ๓๕ หน้า ๙๓๙ ถึง ๙๙๑ จ. ๓๕๒ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๖๐๘ ถึง ๗๑๐ และ จ. ๓๕๓ แฟ้มที่ ๓๘ หน้า ๗๑๑ ถึง ๙๓๑ อัยการสูงสุดยอมมีอำนาจฟ้องคดีนี้ ที่จำเลยที่ ๓ ให้การต่อสู้ว่าการบันทึกถ้อยคำพยานในชั้น คตส. มีพิรุณไม่น่าเชื่อถือ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงต้องดำเนินการไต่สวนพยานบุคคลนั้นใหม่ นั้น เห็นว่า การไต่สวนพยานเป็นดุลพินิจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะไต่สวนบุคคลใดเป็นพยานก็ได้ และหากเห็นว่าข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนเพียงพอแก่การวินิจฉัยแล้วก็ไม่จำเป็นต้องเรียกพยานมาทำการไต่สวนอีก จึงไม่มีผลทำให้การไต่สวนเสียไป และที่จำเลยที่ ๓ ให้การต่อสู้อีกว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่มีการลงมติเห็นชอบให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๓ จึงเท่ากับไม่มีการสอบสวนในข้อหาความผิดตามฟ้องแก่จำเลยที่ ๓ นั้น เห็นว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ในการประชุมครั้งที่ ๘๑๐-๘๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๙ ว่า การกระทำของจำเลยที่ ๓ มีมูลความผิดตามข้อกล่าวหา ให้แจ้งความเห็นไปยังอัยการสูงสุดเพื่อนำไปร่วมกับสำนวนของ คตส. ที่ได้รับไว้แล้วต่อไป ตามเอกสารหมาย จ. ๒๕๒ แฟ้มที่ ๓๔ หน้า ๕๘ ถึง ๖๐ ข้ออ้างของจำเลยที่ ๓ จึงไม่อาจรับฟังได้

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า การดำเนินโครงการบ้านเอื้ออาทรมีการข่มขืนใจหรือจูงใจผู้ประกอบการให้นำเงินมามอบให้เพื่อให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างจากคณะกรรมการกลั่นกรองโครงการและคณะกรรมการเคหะแห่งชาติให้เข้าเป็นคู่สัญญากับการเคหะแห่งชาติตามที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ ในปัญหานี้ ข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนได้ความว่า การเคหะแห่งชาติได้ออกประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง ยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้แก่การเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เพื่อใช้บังคับแทนประกาศฉบับเดิม โดยหลักเกณฑ์ใหม่กำหนดให้ผู้ประกอบการยื่นข้อเสนอขอจำนวนหน่วยก่อสร้างได้แม้ยังไม่มีที่ดิน ทำสัญญาแบบหนึ่งสัญญาต่อหลายโครงการ (สัญญากรอบหน่วย/โควตา) ผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันการเสนอโครงการร้อยละ ๕ ของมูลค่าโครงการที่เสนอ กับวางหลักประกันการปฏิบัติ

ตามสัญญาซื้อขาย ๕ ของมูลค่างานตามสัญญา และการเคหะแห่งชาติจ่ายเงินค่าที่ดินเต็มจำนวนให้ผู้ประกอบการในวันโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้การเคหะแห่งชาติ เห็นว่า หลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้แม้จะอ้างว่าเป็นนโยบายเพื่อแก้ปัญหาความล่าช้าของโครงการบ้านเอื้ออาทร แต่การปฏิบัติตามนโยบายดังกล่าวเป็นการเปิดโอกาสเป็นช่องทางนำไปสู่การเรียกรับผลประโยชน์จากผู้ประกอบการรายใหญ่เพื่อตอบแทนการอนุมัติหน่วยก่อสร้างซึ่งอนุมัติหน่วยก่อสร้างจำนวนมากได้โดยเร็ว อีกทั้งการให้เบิกเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของมูลค่าโครงการที่ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างโดยวางหลักประกันเท่ากับจำนวนที่ขอเบิกล่วงหน้าก็เป็นเหตุอย่างหนึ่งที่ใช้ในการเจรจาต่อรองจึงให้ผู้ประกอบการนำเงินที่เบิกล่วงหน้ามาจ่ายให้ได้ ซึ่งการนำเงินเบิกจ่ายล่วงหน้ามาจ่ายภายหลังจากที่ได้รับอนุมัติหน่วยแล้วก็ปรากฏว่า เป็นเรื่องและผู้ประกอบการตามฟ้องทั้งหมดต่างตกลงยอมรับได้ จึงมิได้ผิดปกติวิสัยของกิจการประเภทนี้อันจะเป็นข้อพิรุธสงสัยดังที่จำเลยที่ ๑ อ้าง ข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนก็ได้ความจาก นายเสวก ศรีสุชาติ ประธานกรรมการบริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) และ นายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย รองประธานกรรมการฝ่ายการจัดซื้อจัดหาบริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ พนักงานบริษัท ไซน่าหัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด นายนิมิตร กิตติชัยวงศ์ กรรมการกิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี เบิกความทำนองเดียวกันว่า ข้อเท็จจริงเป็นที่รู้กันทั่วไปในหมู่ผู้ประกอบการหรือนายหน้าค้าที่ดินว่า หากต้องการได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างจากคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองโครงการและคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติก็ต้องจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ ซึ่งที่มาของเรื่องนี้ได้ความจาก นางอาภรณ์ จันทรา ผู้ปฏิบัติงานเลขานุการผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ เบิกความประกอบบันทึกคำให้การต่อ คตส. ว่า เมื่อประมาณกลางเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์มาขอเอกสารเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร พร้อมทั้งแจ้งว่าตนเป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นทีมงานที่ปรึกษาของจำเลยที่ ๑ นางอาภรณ์ ได้นำเรียน นางชวนพิศ ฉายเหมือนวงศ์ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติทราบ และได้ติดต่อสอบถามไปยังจำเลยที่ ๓ ทีมงานหน้าห้องจำเลยที่ ๑ เพื่อขอทราบในเรื่องนี้ ซึ่งจำเลยที่ ๓ แจ้งว่าให้จัดส่งเอกสารตามที่จำเลยที่ ๕ ร้องขอ เนื่องจากจำเลยที่ ๕ เป็นเลขานุการของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นที่ปรึกษารัฐมนตรีของจำเลยที่ ๑ เช่นเดียวกัน แม้ขณะเบิกความ นางอาภรณ์ จำรายละเอียดดังกล่าวไม่ได้ก็ไม่เป็นข้อพิรุธจนถึงกับรับฟังไม่ได้ ดังนี้ หากไม่มีกระบวนการวางแผนอ้างสถานะที่ปรึกษารัฐมนตรีเพื่อเรียกรับเงินก็น่าจะต้องมีการปฏิเสธอย่างชัดเจนและห้ามมิให้มีการส่งเอกสารการประชุมอันเป็นเอกสารราชการแก่จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอก

แต่ข้อเท็จจริงได้ความตามคำเบิกความของ นายสุพจน์ มัชฌิมบุลย์ และ นายสรุจติ ตั้งกาพล ในฐานะเลขานุการ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติว่า ได้มีการส่งเอกสารรายงานการประชุมคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ถึงจำเลยที่ ๔ หลายครั้ง โดยระบุว่า เรียนที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ (นายอภิชาติ จันทรสกุลพร) ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๓๙ ถึง จ. ๑๔๕ แพ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๖ ถึง ๒๒ แม้เอกสารดังกล่าวจะไม่มีคำสั่งตามระเบียบงานสารบรรณของทางราชการ และจำเลยที่ ๔ ไม่เคยเข้าร่วมประชุมด้วยก็ตาม แต่การจัดทำเอกสารดังกล่าวขึ้นในหน้าที่งานเช่นนี้ได้ ไม่ว่าจะโดย นายสรุจติ หรือ นายสุพจน์ เป็นผู้สั่งการก็ตาม ย่อมมีผลเป็นการแสดงออกให้ทราบกันทั่วไป ตั้งแต่บุคลากรภายในของการเคหะแห่งชาติไปจนถึงผู้ประกอบการภายนอกกว่าจำเลยที่ ๔ เป็นที่ปรึกษา ไม่เป็นทางการของรัฐมนตรี ดังปรากฏข้อเท็จจริงจาก นายสุวิเชียร เกื้อวันชัย นายสุรเชษฐ์ ผ่องนัยเลิศ นายจิรวุฒิ ศิริวรรณ ซึ่งเป็นผู้บริหารของผู้ประกอบการตามฟ้องต่อไปว่า เงินที่จ่ายแก่จำเลยที่ ๔ เป็นการตอบแทนเพื่อดำเนินการผลักดันให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างโดยเฉพาะ พยานโจทก์เหล่านี้ แม้จะมีการกันเป็นพยาน แต่ก็มิได้มีการบังคับขู่เข็ญให้ต้องให้การตามแนวทางที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ทั้งคำเบิกความดังกล่าวมีรายละเอียดเป็นขั้นตอนอยู่มากและสอดคล้องเชื่อมโยงกัน จึงน่าจะเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ และความข้อนี้ นางสาวประเทือง ภิรมย์นุก และ นางสาววิชุดา รักจันทร์ พนักงานของจำเลยที่ ๑๑ ต่างเบิกความสอดคล้องกันว่า เงินที่จ่ายได้รับแจ้งว่าเป็นเงินสินบนหรือเงินสำหรับจ่ายผู้บริหารการเคหะแห่งชาติ ซึ่งไม่มีใบเสร็จรับเงินจึงต้องลงบันทึกบัญชีเป็นรายจ่ายต้องห้าม เหตุที่ต้องสั่งจ่ายเช็คแยกเป็นฉบับละ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อไม่ต้องรายงานต่อธนาคารแห่งประเทศไทย แม้จะมีผู้ประกอบการบางราย กล่าวอ้างว่าเงินที่จ่ายไปเป็นค่าจ้างที่ปรึกษาโครงการก็ตาม แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ประกอบการดังกล่าวรายใด ยืนยันว่าได้ดำเนินการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโครงการตามที่จำเลยที่ ๔ ให้คำปรึกษาอันเป็นเหตุให้ได้รับอนุมัติ หน่วยก่อสร้าง คงปรากฏเพียงว่าเมื่อผู้ประกอบการตกลงที่จะจ่ายเงินตอบแทนแก่จำเลยที่ ๔ แล้วก็ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างทุกราย ซึ่งหากไม่มีผู้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการอนุมัติหน่วยก่อสร้าง ร่วมอยู่ในขบวนการนี้ด้วยแล้วย่อมเป็นไปได้ที่จะเกิดผลแน่นอนถึงขนาดนี้ได้ และแม้ขณะเกิดเหตุ ยังคงมีหน่วยก่อสร้างเหลืออยู่เพียงพอสำหรับผู้ประกอบการตามที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๔ อ้างก็ตาม แต่หากผู้ประกอบการโดยเฉพาะรายใหญ่ไม่ยินยอมจ่ายเงินก็จะมีปัญหาข้อขัดข้องจนไม่ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง ซึ่งจะเห็นได้จากที่ นายสุรเชษฐ์ และ นายสุวิเชียร ต่างเบิกความยืนยันว่า เดิมไม่ได้รับอนุมัติ

แต่เมื่อตกลงกับจำเลยที่ ๔ แล้ว ก็ได้รับอนุมัติทั้งหมด นอกจากนั้น ภายหลังจากผู้ประกอบการจ่ายเงินแก่จำเลยที่ ๔ ไปแล้ว เงินจำนวนนี้สุดท้ายแล้วได้นำไปกระจายเข้าบัญชีของบุคคลอื่นที่ยินยอมให้ใช้บัญชีเงินฝากนั้นเพื่อนำฝากและเบิกถอนเป็นเงินสดออกไปทำให้ยากแก่การติดตามตรวจสอบได้ ซึ่งหากเป็นเงินที่ได้มาจากการให้คำปรึกษาโดยสุจริตก็ไม่น่าจะต้องกระทำการอันเป็นข้อพิรุณเช่นนี้ พยานหลักฐานตามทางไต่สวนจึงมีเหตุผลให้เชื่อได้ว่า การดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรตามนโยบายจำเลยที่ ๑ มีการข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการนำเงินมามอบให้เป็นการตอบแทนการได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง ซึ่งการดำเนินการมีลักษณะเป็นการร่วมกันกระทำเป็นขบวนการอย่างมีระบบอันเป็นความผิดตามฟ้องเกิดขึ้นจริง

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยทั้งสิบสี่กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ทางไต่สวนได้ความว่า กรณีฟ้องข้อ ๒.๑ รายบริษัท พาสทิญา ไทย จำกัด จำเลยที่ ๑๑ หลังจากประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ใช้บังคับแล้ว จำเลยที่ ๑๑ ยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร ปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ พิจารณาสั่งการผ่านจำเลยที่ ๓ เกี่ยวกับ จำนวนหน่วยก่อสร้างของจำเลยที่ ๑๑ ให้ได้รับอนุมัติจัดสรรจำนวนหน่วยก่อสร้าง ๗,๕๐๐ หน่วย และเห็นชอบจำนวนเงินล่วงหน้าเพื่อจ่ายให้จำเลยที่ ๑๑ หลังจากนั้น การเคหะแห่งชาติจ่ายเงินล่วงหน้า คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๒๓ ให้แก่จำเลยที่ ๑๑ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๕๓,๗๕๐,๐๐๐ บาท ได้ความจากคำเบิกความของ นางสาวประเทือง ภิรมย์นุก และ นางสาววิชุดา หรือหญิง รักจันทร์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงินของจำเลยที่ ๑๑ ว่า พยานทั้งสอง ได้รับคำสั่งให้จัดทำเอกสารใบขออนุมัติการจ่ายเงินและใบส่งจ่ายเงินของบริษัทจำเลยที่ ๑๑ จำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท นำไปลงบัญชีเป็นรายจ่ายต้องห้าม ต่อมาจำเลยที่ ๑๑ สั่งจ่ายเช็คเงินสด ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขารัตนานิเบศร์ เลขที่เช็ค ๐๕๖๗๙๙๙ ถึง ๐๕๖๘๐๐๙ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๑๑ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๑๘,๗๕๐,๐๐๐ บาท และสั่งจ่ายเช็คเงินสด ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขารัตนานิเบศร์ เลขที่เช็ค ๐๕๙๕๕๗๓ ถึง ๐๕๙๕๖๐๘ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ จำนวน ๓๔ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๖๓,๗๕๐,๐๐๐ บาท โดยเช็คดังกล่าว นำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ แล้วโอนเงินไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ จากนั้นมีการโอนเงินเข้าบัญชี จำเลยที่ ๔ และที่ ๘ รวมเป็นเงิน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท

กรณีตามฟ้องข้อ ๒.๒ รายบริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ได้ความจากคำเบิกความของ นายเสวก ศรีสุชาติ ประธานกรรมการบริษัท และ นายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย รองประธานกรรมการบริษัทว่า บริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ขอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ โดยมีที่ดินพร้อมจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรแต่ไม่ได้รับอนุมัติ โดยการเคหะแห่งชาติอ้างว่าพื้นที่ไม่เหมาะสม นายสุรเชษฐ จึงติดต่อกับจำเลยที่ ๑๑ บริษัท อิตาเลียนไทย จำกัด (มหาชน) บริษัท เดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) และอีกหลายบริษัท บริษัทเหล่านั้นต่างแนะนำให้ไปติดต่อกับจำเลยที่ ๔ พยานทั้งสองจึงได้ไปพบจำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๔ ระบุว่าจะช่วยผลักดันให้เกิดโครงการโดยคิดค่าใช้จ่ายในการผลักดันเป็นรายโครงการ โดยจะต้องชำระหลังจากที่บริษัทได้รับอนุมัติโครงการ ในการที่จะได้รับอนุมัติโครงการนั้น จำเลยที่ ๔ ให้ นายสุรเชษฐ ประสานงานกับจำเลยที่ ๓ เป็นครั้ง ๆ ไป เมื่อได้รับอนุมัติจัดสรรจำนวนหน่วย ๔๐,๐๐๐ หน่วย แล้วจึงยื่นขอเบิกเงินล่วงหน้า วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ได้พิจารณาและสั่งการให้บริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ได้รับเงินล่วงหน้างวดแรกเป็นเงิน ๔๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามเอกสารการเบิกเงินล่วงหน้าประกอบกรให้ถ้อยคำของนางอาภรณ์ จันทรา เอกสารหมาย จ. ๔๒ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๑ ถึง ๒๙ จากนั้นจำเลยที่ ๓ ได้แจ้งการเคหะแห่งชาติปฏิบัติ ครั้นวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ การเคหะแห่งชาติได้อนุมัติเงินล่วงหน้าตามที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ สั่งการ โดยในการจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร การเคหะแห่งชาติจ่ายเงินล่วงหน้าให้บริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) แบ่งเป็น ๓ งวด งวดที่ ๑ วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวน ๔๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๒ วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ จำนวน ๔๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และงวดที่ ๓ วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๘๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินล่วงหน้าทั้งสิ้น ๑,๖๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากได้รับเงินล่วงหน้างวดแรกแล้ว จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์นัดหมายและสอบถามติดตามเงินที่ตกลงไว้กับจำเลยที่ ๔ บริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) จึงส่งจ่ายเช็คเงินสด ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาสำนักรัชโยธิน ให้รวม ๓ ครั้ง ครั้งที่ ๑ ส่งจ่ายเช็คเงินสด ๘ ฉบับ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๙ ฉบับละ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ ส่งจ่ายเช็คเงินสด ๑๑ ฉบับ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๙ ฉบับละ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และครั้งที่ ๓ ส่งจ่ายเช็คเงินสด ๗ ฉบับ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๖ ฉบับ ฉบับละ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และอีก ๑ ฉบับ

ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๑๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๗๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท รวมเงินตามเช็คทั้ง ๒๖ ฉบับ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท การที่ นายสุรเชษฐ นำเช็คไปมอบให้จำเลยที่ ๔ นั้น เฉพาะการมอบเช็คครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ มีจำเลยที่ ๕ อยู่ด้วย เช็كدังกล่าวนำไปเรียกเก็บเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่ ๖ จำนวน ๓๒,๙๙๑,๙๗๐ บาท และเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ จำนวน ๑๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือโอนเข้าบัญชีบุคคลอื่น

กรณีตามฟ้องข้อ ๒.๓ ราชกิจการร่วมค้า พีซีซี ได้ความจากบันทึกคำให้การ นายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล ประธานบริษัทกิจการร่วมค้า พีซีซี เอกสารหมาย จ. ๖๔ แพ้ที่ ๑๔ หน้า ๑๐๐ ถึง ๑๑๓ ว่า เมื่อประมาณปลายปี ๒๕๔๘ นายพิบูลย์ ได้เข้าร่วมประชุมผู้ประกอบรายใหญ่กับจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ แจ้งผู้ประกอบที่เข้าร่วมประชุมว่า บริษัทที่ประสงค์จะทำโครงการบ้านเอื้ออาทรจะต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการอัตราหน่วยละ ๑๑,๐๐๐ บาท และต้องวางหลักประกัน (BID BOND) หากผู้ประกอบการใดพร้อมที่จะรับข้อเสนอเรื่องค่าใช้จ่ายดังกล่าว จำเลยที่ ๑ จะพิจารณาให้จำนวนหน่วยก่อสร้าง (โควตา) แก่ผู้ประกอบ ให้ผู้ประกอบการรายนั้นยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการต่อการเคหะแห่งชาติ โดยจำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๓ เป็นผู้ติดต่อประสานงาน ต่อมาประมาณต้นปี ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ โทรศัพท์ติดต่อ นายพิบูลย์ ขอรบายว่ากิจการร่วมค้าพีซีซีจะชำระค่าดำเนินการดังกล่าวอย่างไร นายพิบูลย์ ขอชำระภายหลัง จากที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติโครงการ และได้รับเงินล่วงหน้าแล้ว จำเลยที่ ๓ จึงให้ นายพิบูลย์ ติดต่อกับจำเลยที่ ๔ ให้ดำเนินการเรื่องนี้ ต่อมาจำเลยที่ ๕ โทรศัพท์แจ้ง นายพิบูลย์ ว่า คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติโครงการที่ยื่นไว้แล้ว รวมจำนวน ๑๔,๕๗๓ หน่วย กิจการร่วมค้า พีซีซี ได้รับเงินล่วงหน้าจากการเคหะแห่งชาติหลายครั้ง ครั้งแรกวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ และครั้งสุดท้าย วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๙ เมื่อกิจการร่วมค้าได้รับเงินล่วงหน้า จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์ติดตามทวงถามเงินจาก นายพิบูลย์ ตามที่ตกลงไว้ นายพิบูลย์ จึงส่งจ่ายเช็คเงินสด ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำนวน ๒ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๕๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และเช็คเงินสด ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๒ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๖,๔๕๗,๐๐๐ บาท กับให้ นางสาวกมลรัตน์ อุดมสิทธิกุล บุตร นายพิบูลย์ เป็นผู้ส่งจ่ายเช็คเงินสด ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวน ๒ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๕๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และส่งจ่ายเช็คเงินสด ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๓๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๔๙,๔๕๗,๐๐๐ บาท โดย นายพิบูลย์ นำเช็คดังกล่าวไปมอบให้จำเลยที่ ๕ จากนั้นมีการนำเช็ค

ไปเรียกเก็บเงินเข้าบัญชี นายสุรพงษ์ กุลแพ จำนวน ๓๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ จำนวน ๑๑๖,๔๕๗,๐๐๐ บาท แล้วโอนจากบัญชีจำเลยที่ ๗ ไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ บางส่วน ตามคำให้การ นางวนิดา บำรุงชีพ พนักงานธนาคารกรุงศรีอยุธยา สาขาศูนย์การค้าฟอร์จูนทาวน์ เอกสารหมาย จ. ๑๑๗ แฟ้มที่ ๒๐ หน้า ๒๓๓ ถึง ๓๔๐

กรณีตามฟ้องข้อ ๒.๔ ราชกิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี มี นายนิมิตร กิตติชัยวงศ์ เป็นกรรมการ เมื่อประมาณกลางปี ๒๕๔๘ นายนิมิตร ได้ไปพบ นางปิยะศิริ นาโคศิริ เลขาธิการ โครงการขนาดใหญ่ ต่อมาวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ กิจการร่วมค้าฯ ได้ยื่นข้อเสนอจัดทำ โครงการจำนวน ๔,๐๐๐ หน่วย เป็นโครงการรังสิต คลอง ๙ จำนวน ๑,๓๖๐ หน่วย และโครงการพญา (หนองปรือ) จำนวน ๒,๐๕๑ หน่วย ในระหว่างที่ นายนิมิตร ดำเนินการติดต่อ การเคหะแห่งชาติ ได้ทราบว่าหากจะให้โครงการได้รับการอนุมัติหน่วยจะต้องติดต่อจำเลยที่ ๔ นายนิมิตร จึงไปพบจำเลยที่ ๔ ที่บริษัทจำเลยที่ ๘ หลังจากนั้น จำเลยที่ ๕ เป็นผู้ประสานงาน และต่อรองค่าใช้จ่ายในการผลักดันโครงการ ในที่สุดกรรมการของกิจการร่วมค้าฯ สามารถต่อรอง ค่าใช้จ่ายจากหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท เป็นหน่วยละ ๙,๐๐๐ บาท เมื่อตกลงค่าใช้จ่ายได้แล้ว คณะกรรมการพิจารณากลับรองโครงการซึ่งมีจำเลยที่ ๒ เป็นประธานก็ได้เห็นชอบจำนวนหน่วย ให้กิจการร่วมค้าฯ ดำเนินงานได้ ๔,๐๐๐ หน่วย วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๙ กิจการร่วมค้าฯ ได้ทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ ต่อมาการเคหะแห่งชาติเสนอจำนวนหน่วยพร้อมด้วยจำนวนเงินล่วงหน้า ให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ พิจารณา จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ เห็นชอบกับจำนวนหน่วยและจำนวนเงิน ที่ขอเบิกล่วงหน้าแล้วจึงแจ้ง นางอาภรณ์ จันทรา ว่า ให้กิจการร่วมค้าฯ เบิกเงินล่วงหน้าเป็นเงิน ๘๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับจำนวนหน่วย ๔,๐๐๐ หน่วย สำหรับที่ดินเพื่อทำโครงการกิจการร่วมค้าฯ ได้ซื้อจาก หม่อมราชวงศ์ทรงเทวัญ เทวกุล และ หม่อมหลวงกนิษฐา เทวกุล ครั้นต้นเดือนมีนาคม ๒๕๔๙ กิจการร่วมค้าฯ ได้เสนอรูปเล่มโครงการต่อ นางปิยะศิริ ต่อมาอีกประมาณ ๓ วัน คณะกรรมการ สรรหาที่ดินที่มี นายพิทยา เจริญวรรณ รองผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ และ นางปิยะศิริ กับคณะกรรมการสรรหาที่ดินจึงไปดูที่ดินที่จะใช้ทำโครงการบ้านเอื้ออาทร รังสิต คลอง ๙ และเห็นว่าเหมาะสม ก่อนที่จะมีการจ่ายเงินล่วงหน้า จำเลยที่ ๕ ได้เร่งรัดขอเงินจำนวนแรกก่อน วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๙ นายนิมิตร และ นายจอห์นริน ผู้จัดการฝ่ายการเงินของบริษัท พีเจดีซี จำกัด เดินทางไปพบจำเลยที่ ๕

ที่โรงแรมดิ เอ็มเมอร์รัลด์ และมอบเงินให้ จำนวน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้น การเคหะแห่งชาติ จ่ายเงินล่วงหน้า ๒ ครั้ง ครั้งที่ ๑ วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวน ๘๓,๒๑๔,๙๕๓.๒๓ บาท และครั้งที่ ๒ วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๙ จำนวน ๘๐,๒๗๔,๙๕๓.๒๗ บาท เมื่อได้รับเงินล่วงหน้า แต่ละจำนวนแล้ว จำเลยที่ ๕ ติดตามทวงถามเงินส่วนที่เหลือจาก นายนิมิตร หลายครั้ง วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๙ นายนิมิตร สั่งจ่ายเช็คเงินสด จำนวน ๑๐,๓๐๐,๐๐๐ บาท แล้วนำไปมอบให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ที่บริษัทจำเลยที่ ๘ เช็كدังกล่าวนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชี จำเลยที่ ๖ แล้วถอนเงินสดไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๘ สำหรับเงินส่วนที่เหลือเมื่อกิจการร่วมค้าฯ ได้รับเงินล่วงหน้าแล้ว จำเลยที่ ๕ ได้เร่งรัดให้ นายนิมิตร รีบชำระเงินส่วนที่เหลือให้ครบถ้วน ตามที่ตกลง นายนิมิตร จึงได้ให้ นางสาวมาริสา ทิพย์วังเมฆ ภรรยาของตนซึ่งเป็นกรรมการ บริษัท เอสเอสอี จำกัด ออกเช็คเงินสด ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๒๑,๖๓๐,๐๐๐ บาท แล้ว นายนิมิตร นำเช็คไปมอบให้จำเลยที่ ๕ ที่ห้องประชุมของบริษัทจำเลยที่ ๘ โดยแจ้งจำเลยที่ ๕ ว่า เงินยังไม่เข้าบัญชี แต่ต้องออกเช็คให้ก่อนตามที่เร่งรัด ต่อมาวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ นางสาวมาริสา แจ้ง นายนิมิตร ว่ามีเงินเข้าบัญชีของตนแล้ว ๒๘,๓๑๔,๐๐๐ บาท นายนิมิตร จึงโทรศัพท์บอกจำเลยที่ ๔ให้นำเช็คขึ้นเงินได้ เช็คนับดังกล่าวนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีเงินฝากจำเลยที่ ๖ หลังจากนั้น วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๖ ถอนเงินจากบัญชี ๓ รายการ คือ รายการที่ ๑ ถอนเงินสด ๘๗๘,๙๒๒ บาท รายการที่ ๒ ถอนเงินไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๘ จำนวน ๑๐,๘๕๔,๒๒๘ บาท และรายการที่ ๓ ถอนเงินไปชำระหนี้เพื่อโอนที่ดินให้แก่จำเลยที่ ๔ จำนวน ๙,๘๙๖,๘๕๐ บาท

กรณีตามฟ้องข้อ ๒.๕ รายบริษัท ไซน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด ได้รับความจากคำเบิกความของ นายหลิน ชิง ฉาง ผู้จัดการโครงการของบริษัท ไซน่า สเตทฯ ว่า บริษัท ไซน่า สเตทฯ มีประสบการณ์ดำเนินงานก่อสร้างงานโครงการของหน่วยงานราชการ เช่น สะพานพระราม ๘ และศาลาว่าการกรุงเทพมหานครแห่งที่ ๒ เมื่อประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ บริษัทได้ยื่นเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ ต่อมาจำเลยที่ ๖ โทรศัพท์ติดต่อกับ พยานอ้างว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในการผลักดันโครงการให้ได้รับอนุมัติ หลังจากนั้น ปลายเดือนตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ มาพบพยานที่บริษัท จำเลยที่ ๖ ขอค่าใช้จ่ายในการผลักดันโครงการ

อัตราร้อยละ ๓ ต่อหน่วย พยานจึงนำเรื่องเข้าที่ประชุมของบริษัทและเห็นว่าเป็นอัตราที่สูงเกินไป ที่ประชุมจึงให้ต่อรองให้ไม่เกินอัตราร้อยละ ๒.๕ ต่อหน่วย และถือเป็นค่าที่ปรึกษาโครงการ โดยจะจ่ายเมื่อได้ทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติและได้รับเงินล่วงหน้าแล้ว จากนั้นพยานจึงติดต่อจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ อีกหลายครั้ง จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๙ บริษัทได้เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ จำนวน ๓๐,๐๐๐ หน่วย ในการอนุมัติเบิกเงินล่วงหน้า เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ได้พิจารณาจำนวนเงินล่วงหน้าให้แก่บริษัทจำนวนแรกเป็นเงิน ๒๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยบริษัทได้ขอเบิกเงินล่วงหน้า ๕ ครั้ง หลังจากนั้น ช่วงระหว่างวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ การเคหะแห่งชาติจ่ายเงินล่วงหน้าเป็นเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาถนนเพชรบุรีตัดใหม่ รวมเงินล่วงหน้าที่ได้รับเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑,๔๗๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยทุกครั้งจำเลยที่ ๖ ได้โทรศัพท์แจ้งให้ทราบก่อนว่า การเคหะแห่งชาติอนุมัติจ่ายเงินล่วงหน้าแล้ว ให้เตรียมรับเงินจากการเคหะแห่งชาติ กับให้จ่ายเงินตามที่ตกลงกันได้ เมื่อบริษัทได้รับเงินล่วงหน้าแล้ว วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ จึงได้สั่งจ่ายเช็คเงินสด จำนวน ๘ ฉบับ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท มอบให้จำเลยที่ ๖ เช็كدึงกล่าวนำไปเรียกเก็บเงินเข้าบัญชี จำเลยที่ ๗ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท แล้วโอนต่อเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ และไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๔ และที่ ๘ บางส่วน เช็คส่วนที่เหลือ จำนวน ๑๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท นำไปเรียกเก็บเข้าบัญชี ของบุคคลอื่น ๓ บัญชี ซึ่งมีการทยอยเบิกถอนเป็นเงินสดทั้งหมดออกจากบัญชี ตามคำให้การ นายหลิน ชิง ฉาง เอกสารหมาย จ.๗๖ แฟ้มที่ ๑๕ หน้า ๑ ถึง ๙๐ และคำให้การ นางไพลิน เนียรภาค เอกสารหมาย จ. ๔๐ แฟ้มที่ ๘ หน้า ๗ ถึง ๑๔

กรณีตามฟ้องข้อ ๒.๖ รายบริษัท ไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ได้ความตามบันทึกคำให้การของ นายหยาง จิน เหลียง เอกสารหมาย จ. ๗๒ แฟ้มที่ ๑๔ ว่า นายหยาง จิน เหลียง เป็นกรรมการผู้จัดการบริษัท มอบหมายให้ นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาบริษัทเป็นผู้รับผิดชอบโครงการบ้านเอื้ออาทร ในชั้นแรกติดต่อ นางอัศฎาพร ตีสนิท เป็นนายหน้าหาที่ดินทำโครงการและยื่นเสนอโครงการแล้วแต่โครงการไม่ได้รับอนุมัติ ต่อมาทราบจาก ผู้ประกอบการอื่นว่า หากจะยื่นใหม่ให้ติดต่อจำเลยที่ ๔ จึงจะได้รับอนุมัติ เมื่อปลายปี ๒๕๔๘ นายสุวิเชียร ได้ไปพบจำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๔ รับว่าจะผลักดันโครงการโดยคิดค่าใช้จ่าย

เป็นเงินหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท นายสุวิเชียร ตอบตกลอง และจะชำระหลังจากการเคหะแห่งชาติ รับซื้อโครงการและได้รับเงินล่วงหน้าแล้ว การเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อ ๑ โครงการ คือ โครงการสมุทรสาคร ๒ (คลองสี่วาพาสวัสดิ์) รวม ๑,๒๔๔ หน่วย ทำสัญญาจริง ๑,๒๒๘ หน่วย จำเลยที่ ๕ โทรศัพทท์ทวงถามให้ชำระเงิน บริษัท ไชน่า หัวฟงฯ ส่งจ่ายเช็คธนาคารแห่งประเทศไทย สาขากรุงเทพ ซึ่งเป็นการส่งจ่ายเมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ และวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ กับวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๑๑ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๑๓,๔๘๐,๐๐๐ บาท แล้วนำไปมอบให้แก่จำเลยที่ ๕ ที่บริษัทจำเลยที่ ๘ โดยจำเลยที่ ๕ เป็นผู้รับเช็คไปด้วยตัวเอง โดยเช็คดังกล่าวนำไปเรียกเก็บเงินเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ จำนวน ๑ ฉบับ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนอีก ๑๐ ฉบับ เข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ เป็นเงิน ๑๒,๒๘๐,๐๐๐ บาท ต่อมาบริษัท ไชน่า หัวฟงฯ ส่งจ่ายเช็คเงินสด ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๙ จำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท มีการนำเช็ค ไปเรียกเก็บเงินเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ เงินจำนวนนี้ได้ความจากทางไตสวนว่า การเคหะแห่งชาติส่งจ่ายเช็ค ให้แก่บริษัทดังกล่าว ๓ ครั้ง โดยส่งจ่ายเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ และวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นการจ่ายเงินก่อนที่จะมีประกาศการเคหะแห่งชาติ เรื่อง ยื่นข้อเสนอ เพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้กับการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ประกอบกับการเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อโครงการของบริษัท ไชน่า หัวฟงฯ ๑ โครงการ คือ โครงการสมุทรสาคร ๒ (คลองสี่วาพาสวัสดิ์) รวม ๑,๒๔๔ หน่วย ทำสัญญาจริง ๑,๒๒๘ หน่วย ในการจ่ายเงินตามจำนวนหน่วยที่ได้รับอนุมัติไปแล้วนั้น บริษัท ไชน่า หัวฟงฯ ได้ส่งจ่ายเช็ค ธนาคารแห่งประเทศไทย จำนวน ๑๑ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๑๓,๔๘๐,๐๐๐ บาท ไปให้แก่จำเลยที่ ๕ แล้ว ซึ่งข้อนี้เองที่คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า คงพึงได้ความเพียงว่า มีการนำเช็ค จำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท เรียกเก็บเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ โดยไม่ปรากฏว่าจำนวนเงินดังกล่าว มีความสอดคล้องกับจำนวนหน่วยที่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ตกอยู่กับ นายสุวิเชียร เพื่อผลักดันโครงการ จึงรับฟังไม่ได้ว่าเงินจำนวนนี้เป็นการจ่ายเพื่อตอบแทนตามข้อตกลง

กรณีตามฟ้องข้อ ๒.๗ รายบริษัท ซิลเวอร์ อินเตอร์กรุ๊ป จำกัด จำเลยที่ ๙ และรายบริษัท นามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด จำเลยที่ ๑๒ ได้ความจาก คำเบิกความของ นายตัน เต็ง ฉ่าย กรรมการของจำเลยที่ ๑๒ ว่า จำเลยที่ ๑๒ กับจำเลยที่ ๙

ทำสัญญาร่วมทุน เพื่อดำเนินกิจการค้าภายใต้ชื่อ “กิจการร่วมค้าบริษัท ไทย เชน หนู อินเทอร์เน็ตชั้นเนลคอนสตรัคชั่น ดีเวลลอปเมนท์ จำกัด และบริษัท นามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย)” เพื่อดำเนินการค้าเกี่ยวกับโครงการบ้านเอื้ออาทร โดยเปิดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ธนาคารโอเวอร์ซี ไชนิส แบงก์กิง คอร์ปอเรชั่น จำกัด สาขากรุงเทพ ถนนพระราม ๔ เลขที่บัญชี ๑๐๘๔๔๙๑๐๑๐ ได้ความจากทางใต้สวนว่า จำเลยที่ ๔ และที่ ๘ ได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๒ ให้เป็นที่ปรึกษาและจัดหาที่ดินในการจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร เนื่องจากเคยยื่นข้อเสนอแล้ว แต่โครงการไม่ได้รับอนุมัติ ต่อมากิจการร่วมค้าฯ ยื่นคำเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรลำลูกกา (คลอง ๓) โครงการบ้านเอื้ออาทรตลาดไท (ซอยเทพกฤษณ ๓๔) และโครงการบ้านเอื้ออาทรลาดหลุมแก้ว และได้รับอนุมัติรวม ๖,๕๐๐ หน่วย หลังจากกิจการร่วมค้าดังกล่าวได้รับอนุมัติผ่านโครงการบ้านเอื้ออาทรลำลูกกา (คลอง ๓) แล้ว จึงได้เสนอเรื่องต่อการเคหะแห่งชาติเพื่อขอเบิกเงินล่วงหน้า ต่อมาวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ การเคหะแห่งชาติได้เสนอจำนวนเงินอุดหนุนที่แต่ละบริษัท ขอเบิกเงินล่วงหน้า ในการนี้ จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ร่วมกันพิจารณาจำนวนเงินล่วงหน้าที่แต่ละบริษัท จะขอเบิกได้โดยกิจการร่วมค้าจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๒ ได้รับการอนุมัติให้เบิกเงินล่วงหน้า จำนวน ๑๓๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ การเคหะแห่งชาติได้พิจารณา เห็นชอบเงินจำนวนดังกล่าว กิจการร่วมค้าจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๒ ได้รับเงินล่วงหน้าตามที่ขอเบิก ๒ ครั้ง ครั้งที่ ๑ เป็นเช็ค ๒ ฉบับ วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๙ รวมเป็นเงิน ๑๓๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท และครั้งที่ ๒ เป็นเช็ค ๑ ฉบับ วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๙ จำนวน ๑๓๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินล่วงหน้าทั้งสิ้นเป็นเงิน ๒๗๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากรับเงินล่วงหน้าครั้งที่ ๑ แล้ว จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๒ โดยจำเลยที่ ๑๔ กับ นายลาว ซี ฮุง ร่วมกันลงนามสั่งจ่ายเช็คเงินสด จำนวน ๒ ฉบับ ฉบับแรก ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวน ๓๕,๗๕๐,๐๐๐ บาท เช็คดังกล่าวมีการนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ และฉบับที่สอง ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๙ จำนวน ๓๕,๗๕๐,๐๐๐ บาท มีการนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ แล้วโอนต่อไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ รวมเป็นเงิน ๗๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ตามเอกสารหมายเลข จ. ๖๗ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๑๓๘ และ ๑๓๙

กรณีตามฟ้องข้อ ๒.๘ รายบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) ได้ความจาก นายศิริ กาญจนพาสน์ ประธานกรรมการบริษัทว่า บริษัทมอบหมายให้ นายรังสิน กฤตลักษณ์ กรรมการบริษัท

เป็นผู้รับผิดชอบโครงการบ้านเอื้ออาทร ซึ่งการเคหะแห่งชาติจะปิดการรับซื้อโครงการภายในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ โดยได้ข้อมูลจากผู้ประกอบการรายอื่นว่า จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นกรรมการ จำเลยที่ ๘ เป็นผู้กว้างขวางรู้จักกับผู้มีอำนาจในการเคหะแห่งชาติ ซึ่งสามารถผลักดันโครงการ ให้แก่บริษัทได้ ต่อมาประมาณต้นเดือนธันวาคม ๒๕๔๘ นายรังสิน จึงเดินทางไปบริษัทจำเลยที่ ๘ แต่วันดังกล่าวจำเลยที่ ๔ ไม่อยู่ นายรังสิน จึงมอบนามบัตรไว้ ต่อมาประมาณต้นเดือนมกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๔ โทรศัพทหา นายรังสิน สอบถามเรื่องโครงการบ้านเอื้ออาทร นายรังสิน แจ้งว่า บริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) จะยื่นเสนอโครงการบ้านเอื้ออาทร แต่ติดปัญหาการเคหะแห่งชาติ ปิดรับซื้อโครงการไปแล้ว จำเลยที่ ๔ แจ้งว่าสามารถให้คำปรึกษาครบวงจรได้แต่มีค่าใช้จ่าย โดยจะให้จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ไปพบพูดคุยในรายละเอียดรวมถึงค่าใช้จ่าย ต่อมาจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ เดินทางไปพบแจ้งว่าคิดค่าใช้จ่ายในอัตราร้อยละ ๓ ของมูลค่าโครงการ จำนวน ๒๐,๐๐๐ หน่วย เป็นเงิน ๒๕๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท นายรังสิน ต่อรองลงเหลือ ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยจะชำระ เมื่อการเคหะแห่งชาติอนุมัติรับซื้อโครงการแล้ว จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ นำเรื่องไปปรึกษาจำเลยที่ ๔ แล้ว ตกลงตามเงื่อนไขดังกล่าว โดยจำเลยที่ ๔ แนะนำให้บริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) ทำหนังสือถึง นายประธาน ต้นประเสริฐ ประธานคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ เพื่อขอจัดทำโครงการ บ้านเอื้ออาทร และจัดทำแบบยื่นเสนอขอจัดทำโครงการ โดยจำเลยที่ ๗ รับเอกสารไปยื่นต่อการเคหะแห่งชาติ วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ นายประธาน ได้บันทึกทำหนังสือของบริษัทถึง นางชวนพิศ ฉายเหมือนวงค์ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติเพื่อโปรดพิจารณา แล้ว นางชวนพิศ มีบันทึกสั่งการให้ นายสรุฒิ ตั้งกาพล นำเสนอคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติพิจารณาต่อไป ต่อมาคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ อนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้างรวม ๒๐,๐๐๐ หน่วย และบริษัทเข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๙ โดยไม่ขอเบิกเงินล่วงหน้า หลังจากนั้น จำเลยที่ ๗ โทรศัพทแจ้ง นายรังสิน ว่าการเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยให้แก่บริษัทแล้วและขอรับเงินตามที่ตกลงกันไว้ ต่อมาวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๗ เดินทางไปที่บริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) แจ้งให้ส่งจ่ายเช็คเงินสด แทนเช็คส่งจ่ายระบุชื่อจำเลยที่ ๔ บริษัทจึงส่งจ่ายเช็คเงินสด ๔ ฉบับ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ รวมเป็นเงิน ๖๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เช็คดังกล่าวนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ หลังจากบริษัทเข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติแล้ว บริษัทจึงส่งจ่ายเช็คเงินสดอีก ๓ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๗๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

มอบให้จำเลยที่ ๔ ครบถ้วนตามที่ตกลงกันไว้ เช็กทั้ง ๓ ฉบับ นำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท บัญชีจำเลยที่ ๗ จำนวน ๓๙,๙๖๗,๖๕๐ บาท บัญชี นางสาวสุดา คุณจักร จำนวน ๕,๐๓๑,๙๕๐ บาท และบัญชี นางสาวเซฟอรร่า ซาลวาลา จำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

กรณีตามฟ้องข้อ ๒.๙ ราชกิจจานุเบกษา ชินเทค ไมवान ได้ความจากคำเบิกความของ นางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ กรรมการบริษัท ไมवान (ประเทศไทย) จำกัด ว่า กิจการร่วมค้า ชินเทค ไมवान เป็นกิจการร่วมค้าระหว่างบริษัท ไมवान (ประเทศไทย) จำกัด กับบริษัท ชินเทค คอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน) โดยบริษัท ไมवान (ประเทศไทย) จำกัด เคยร่วมดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทร ตามหลักเกณฑ์เดิม หลังจากมีประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ใช้บังคับแล้ว กิจการร่วมค้าฯ ได้ยื่นเสนอขอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร ๕๐,๐๐๐ หน่วย มีผู้โทรศัพท์ติดต่อ นางชดช้อย แจ้งว่าต้องชำระค่าโควตาหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท ขณะนั้นบริษัท ไมवान (ประเทศไทย) จำกัด ได้รับการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีการก่อสร้างจากประเทศอังกฤษ เอกอัครราชทูตอังกฤษไปพบจำเลยที่ ๑ ขอให้สนับสนุนบริษัท ไมवान (ประเทศไทย) จำกัด ต่อมาวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติหน่วยก่อสร้าง ให้กิจการร่วมค้า ชินเทค ไมवान จำนวน ๕๐,๐๐๐ หน่วย โดยไม่ต้องชำระค่าโควตา และเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๙ กิจการร่วมค้า ชินเทค ไมवान ได้เข้าทำสัญญาร่วมดำเนินการกับการเคหะแห่งชาติ สำหรับที่ดินจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรสมุทรปราการ (บางนา) เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ มาติดต่อ นางชดช้อย เสนอที่ดินเพื่อใช้จัดทำโครงการโดยมีค่าดำเนินการ เพื่อให้คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ รับซื้อโครงการเป็นเงิน ๔๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท แต่ นางชดช้อย ปฏิเสธ จำเลยที่ ๑๐ แจ้งว่าจะไปเจรจากับ นางสาวรุ่งทิพย์ จารุทรศนกุล เจ้าของที่ดิน เพื่อให้ชำระค่าดำเนินการแทนบริษัท ไมवान (ประเทศไทย) จำกัด นางสาวรุ่งทิพย์ ตกลงชำระ ค่าดำเนินการแทน โดยเงินจำนวนนี้จะนำไปให้จำเลยที่ ๑ จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือให้จำเลยที่ ๑๐ เป็นค่านายหน้า หลังจากการเคหะแห่งชาติรับซื้อโครงการ บ้านเอื้ออาทรสมุทรปราการ (บางนา) และชำระค่าที่ดินแล้ว นางชดช้อย ได้ส่งจ่ายเช็ค ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๙ ระบุชื่อ นายทรงศักดิ์ วิโรจน์ถาวรกิจ และ นายจุลเกียรติ พงศ์เรืองรอง เป็นผู้รับเงิน จำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ตามที่จำเลยที่ ๑๐ แจ้ง ส่วนที่เกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๑ นั้น

นางชดช้อย ได้รับโทรศัพท์จากจำเลยที่ ๑ แจ้งให้ นางชดช้อย ชำระเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นางชดช้อย จึงส่งจ่ายเช็คเงินสด ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๙ จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท มอบให้ผู้หญิงไม่ทราบชื่อมารับไป เช็كدังกล่าวนำไปเรียกเก็บเงินเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ จากนั้นวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๖ เป็นผู้รับมอบอำนาจทำรายการโอนเงินจากบัญชีดังกล่าวของจำเลยที่ ๗ ไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๘ จำนวน ๓๙,๙๙๙,๘๕๐ บาท ตามคำให้การของ นางอมลวรรณ สนธิสมบัติ พนักงานธนาคารกรุงไทย สาขาประตูน้ำ เอกสารหมาย จ. ๑๑๑ แฟ้มที่ ๑๘ หน้า ๒๙๒ ถึง ๓๒๖

กรณีตามฟ้องข้อ ๒.๑๐ รายบริษัท เดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ได้รับความจากคำเบิกความของ นายจิรวุฒิ ศิริวรรณ กรรมการบริษัทว่า เดิมเมื่อปี ๒๕๔๘ บริษัท เดวาฯ ยื่นเสนอขอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรต่อการเคหะแห่งชาติ แต่ไม่ได้รับอนุมัติ นายจิรวุฒิ ทราบจากผู้ประกอบการต่างชาติว่า หากจะทำโครงการบ้านเอื้ออาทรจะต้องติดต่อผ่านจำเลยที่ ๔ นายจิรวุฒิ จึงปรึกษากับกรรมการบริษัท กรรมการบริษัทเห็นชอบให้มีการประสานงานกับจำเลยที่ ๔ และที่ ๖ ในการเจรจาเพื่อที่บริษัทจะต้องมอบเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๖ นั้น จำเลยที่ ๖ ได้ไปเจรจาที่บริษัทด้วย ในชั้นแรกจำเลยที่ ๔ และที่ ๖ ต้องการเงินเป็นรายหน่วย หน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท แต่สามารถต่อรองจำนวนเงินที่จะต้องจ่ายลงเหลือหน่วยละ ๕,๘๐๐ บาท สำหรับการจ่ายเงินล่วงหน้า วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ ได้พิจารณาเรื่องเงินล่วงหน้าของบริษัท เดวาฯ และเพิ่มจำนวนเงินขึ้นจาก ๔๒๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นจำนวน ๔๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อจำเลยที่ ๑ เห็นชอบแล้ว จึงสั่งการให้การเคหะแห่งชาติอนุมัติเงิน ปรากฏตามเอกสารการเบิกเงินล่วงหน้าท้ายคำให้การของนางอาภรณ์ จันทรา เอกสารหมาย จ. ๔๒ แฟ้มที่ ๙ หน้า ๒๙ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติอนุมัติให้จ่ายเงินล่วงหน้าตามจำนวนเงินดังกล่าว วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ การเคหะแห่งชาติ จึงดำเนินการอนุมัติจ่ายเงินล่วงหน้าให้บริษัท เดวาฯ สำหรับโครงการบ้านเอื้ออาทรร่มเกล้า จำนวน ๒๒๒,๑๙๙,๕๐๐ บาท หลังหักค่าใช้จ่ายแล้ว จึงส่งจ่ายเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาการเคหะแห่งชาติ จำนวน ๒ ฉบับ ฉบับแรก หมายเลขเช็ค ๐๐๒๑๑๒๖ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำนวน ๑๔๘,๕๙๘,๑๓๐.๘๔ บาท และฉบับที่สอง หมายเลขเช็ค ๐๐๒๘๗๕๗ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๗๑,๕๒๔,๓๖๘.๓๒ บาท ให้แก่ธนาคารอาร์ เอช บี ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากบริษัท เดวาฯ โดยมีการอนุมัติในชั้นตอนสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

ธนาคารดังกล่าวได้รับเงินแล้วจึงออกไปเสิร์ฟเงินให้การเคหะแห่งชาติ ๒ ฉบับ หลังจากบริษัท เดววา ได้รับล่วงหน้าแล้วได้จ่ายเงินตามที่ตกลงกับจำเลยที่ ๔ รวมเป็นเงิน ๑๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยโอนเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ จำนวน ๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนอีก ๑๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เนื่องจากไม่สามารถนำไปลงบัญชีของบริษัท เดววา ได้ จึงโอนไปเข้าบัญชีร้านแอนนาคาเฟ่ ข้อที่อ้างว่าบริษัท เดววา จ่ายเงิน ๑๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ร้านแอนนาคาเฟ่เป็นการชำระหนี้เงินยืมนี้ นายจิรวุฒิ เบิกความรับว่า พยานจำไม่ได้ว่าเป็นเงินยืมตั้งแต่เมื่อใด และไม่มีหลักฐานในการกู้ยืมเงิน และตอบคำถามศาลว่า การใช้คืนเงินยืมนั้นจะเป็นการคืนเงินที่ยืมมาทั้งหมดหรือไม่ ไม่แน่ใจ ซึ่งเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ร้านแอนนาคาเฟ่ ได้จ่ายเงินที่รับมา ๑๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเช็คฉบับละ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวม ๒๖ ฉบับ ซึ่งเช็คดังกล่าวถูกนำไปเรียกเก็บเงินเข้าบัญชีของบุคคลต่าง ๆ และได้ความได้ว่าเจ้าของบัญชีได้ถอนเงินสดทั้งหมดออกจากบัญชี โดยที่ไม่ปรากฏว่าร้านแอนนาคาเฟ่มีหน้าที่จะต้องชำระให้แก่บุคคลดังกล่าว พฤติการณ์จึงน่าเชื่อว่า บริษัท เดววา โอนเงินเข้าบัญชีร้านแอนนาคาเฟ่เป็นเพียงการหาช่องทางจ่ายเงินเป็นค่าตอบแทนตามที่ตกลงไว้กับจำเลยที่ ๔

กรณีตามฟ้อง ข้อ ๒.๑๑ รายบริษัท พรินซิพเทค ไทย จำกัด จำเลยที่ ๑๓ มีจำเลยที่ ๑๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน ได้ความจากหนังสือชี้แจงข้อกล่าวหาของจำเลยที่ ๑๔ เอกสารหมาย จ. ๒๔๘ แพ้ที่ ๓๑ หน้า ๒๓๑ ถึง ๒๔๘ ว่า จำเลยที่ ๑๔ เข้าร่วมฟังการนำเสนอของจำเลยที่ ๔ แล้วเชื่อมั่นในความสามารถของจำเลยที่ ๔ ในการจัดหาที่ดินและให้คำปรึกษาโครงการ ต่อมาวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑๓ ยื่นข้อเสนอจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทร และวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ได้รับอนุมัติจัดสรรหน่วยก่อสร้าง ๔,๖๑๙ หน่วย วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ พิจารณาเพิ่มเงินล่วงหน้าให้จำเลยที่ ๑๓ จำนวน ๙๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๙๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท เสนอให้จำเลยที่ ๑ พิจารณาและเห็นชอบตามที่เสนอ ต่อมาวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ การเคหะแห่งชาติอนุมัติเงินล่วงหน้าและตั้งเบิกจ่าย โดยสั่งจ่ายเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เลขที่ ๐๐๒๐๑๑๔ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวนเงิน ๑๙๒,๑๘๖,๙๑๕.๘๙ บาท สั่งจ่ายธนาคารอาร์ เอช บี ซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากจำเลยที่ ๑๓ หลังจากธนาคารอาร์ เอช บี หักชำระหนี้บางส่วน

แล้วโอนเงินส่วนที่เหลือให้จำเลยที่ ๑๓ จำนวน ๙๐,๒๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาจำเลยที่ ๑๓ โดยจำเลยที่ ๑๔ สั่งจ่ายเช็คเงินสดธนาคารอาร์ เอช บี เลขที่ ๑๓๗๗๒๖๐ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ จำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท เช็คดังกล่าวนำไปเรียกเก็บเงินเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ แล้วในวันเดียวกัน ถอนเป็นเงินสด ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาจำเลยที่ ๖ โอนเงินในบัญชีนี้ไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๔ จำนวน ๒๗,๔๕๑,๗๐๐.๓๐ บาท และไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๘ อีก ๖ ครั้ง จำนวน ๒๑,๕๕๗,๐๔๙.๖๑ บาท ตามคำให้การ นางนัยนา จ้วงพาณิชย์ พนักงานธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาอโศกดินแดง เอกสารหมาย จ. ๑๑๖ แฟ้มที่ ๒๐ หน้า ๑ ถึง ๑๗

ในส่วนปัญหาว่า จำเลยที่ ๔ สนับสนุนการกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ ๔ เข้ามาเกี่ยวข้องกับโครงการบ้านเอื้ออาทรในช่วงที่ผู้ประกอบการกำลังยื่นเสนอโครงการต่อคณะกรรมการพิจารณาครั้งกรองโครงการเพื่อขออนุมัติหน่วยก่อสร้าง โดย นายประสาน ต้นประเสริฐ ประธานกรรมการการเคหะแห่งชาติ เบิกความว่า จำเลยที่ ๔ ได้แนะนำตัวเองว่าเป็นที่ปรึกษารัฐมนตรี อันเป็นการกระทำการแสดงตนให้ผู้อื่นเข้าใจว่าเป็นที่ปรึกษาไม่เป็นการของรัฐมนตรี ซึ่งมีอิทธิพลต่อการพิจารณาอนุมัติหน่วยก่อสร้างได้ ทั้งจำเลยที่ ๔ ยอมรับว่า จำเลยที่ ๔ ได้พบกับผู้ประกอบการและได้รับเงินจากผู้ประกอบการตามฟ้อง ๑๑ ราย รวมจำนวน ๙๘๑,๖๗๖,๐๐๐ บาท จริง พฤติการณ์แห่งคดีจึงเห็นได้ว่า จำเลยที่ ๔ เป็นตัวกลางที่มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในขบวนการของกลุ่มในการเรียกเงินจากผู้ประกอบการรายใหญ่ สำหรับข้ออ้างของจำเลยที่ ๔ ที่ว่า เงินที่จำเลยที่ ๔ ได้รับจากผู้ประกอบการคือค่าที่ปรึกษาโครงการกับค่านายหน้าหาที่ดินนั้น ข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนไม่ปรากฏว่ามีการทำสัญญาจ้างที่ปรึกษาหรือสัญญานายหน้าค่าที่ดิน ทั้งจำเลยที่ ๔ ไม่มีหลักฐานใดมาแสดงให้เห็นถึงผลงานการให้คำปรึกษาที่เป็นรูปธรรมชัดเจน สมเหตุสมผลกับจำนวนเงินค่าจ้างที่ต้องจ่ายจำนวนหลายสิบล้านไปจนถึงหลักร้อยล้านบาท กลับได้รับความจากผู้ประกอบการ เช่น นายสุรเชษฐ์ ว่า นายสุรเชษฐ์ เป็นผู้ดำเนินการเองทั้งหมด ตั้งแต่จัดหาที่ดินเอง จัดทำผังโครงการ รูปเล่มและองค์ประกอบเพื่อส่งการเคหะแห่งชาติ โดยจำเลยที่ ๔ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลย นายคีรี กาญจนพาสน์ ประธานกรรมการบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) ก็เบิกความว่า หน่วยงานของที่ปรึกษาคือ โครงการที่ได้ทำสัญญาได้ และเหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ กิจการร่วมค้าของจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๒ บริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) และผู้ประกอบการอื่น

ตามฟ้องต่างมีศักยภาพในการทำงานด้านการก่อสร้างขนาดใหญ่อยู่แล้ว ทั้งจำเลยที่ ๑๑ เคยเป็นผู้ประกอบการที่เข้าร่วมในโครงการบ้านเอื้ออาทรมาก่อนด้วย ผู้ประกอบการตามฟ้อง ย่อมมีความรู้ความเชี่ยวชาญยิ่งกว่าจำเลยที่ ๔ ฉะนั้น หากจำเลยที่ ๔ มิได้อ้างว่าตนเป็นที่ปรึกษารัฐมนตรี ที่สามารถผลักดันให้มีการอนุมัติหน่วยก่อสร้างได้อันอยู่นอกเหนือการควบคุมของผู้ประกอบการเองแล้ว ก็ไม่มีเหตุผลหรือความจำเป็นที่ผู้ประกอบการรายใหญ่จะต่างว่าจ้างเฉพาะจำเลยที่ ๔ เพียงรายเดียว โดยยอมจ่ายเงินจำนวนมากเช่นนี้ ทั้งที่จำเลยที่ ๔ เองก็ได้ประกอบธุรกิจหลักด้านการก่อสร้าง อย่างจริงจัง โดยจำเลยที่ ๔ มีแต่ประสบการณ์ธุรกิจด้านการค้าข้าวเป็นหลัก และจำเลยที่ ๔ ไม่เคยประสบความสำเร็จในการเข้าร่วมโครงการบ้านเอื้ออาทรมาก่อน ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า เงินที่จำเลยที่ ๔ ได้รับมาเป็นค่าปรึกษาที่แท้จริง ดังนั้น การที่จำเลยที่ ๔ หรือผู้ประกอบการบางราย เรียกเงินที่ผู้ประกอบการจ่ายแก่จำเลยที่ ๔ นี้ว่าเป็นค่าที่ปรึกษานั้น จึงเป็นเพียงการอ้างให้เงินดังกล่าว เป็นรายจ่ายที่ผู้ประกอบการซึ่งเป็นนิติบุคคลสามารถลงบัญชีได้ ดังเช่นบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) และบริษัท ไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด ยืนยันว่าจ่ายให้ได้ ในลักษณะเป็นค่าที่ปรึกษาเท่านั้น ข้อเท็จจริงมีเหตุผลให้เชื่อได้ตามที่ นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ ที่ปรึกษาบริษัท ไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด เบิกความว่า จำเลยที่ ๔ รับว่า จะผลักดันโครงการโดยคิดค่าใช้จ่ายเป็นเงินหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท แม้จำเลยที่ ๔ อ้างว่า จำเลยที่ ๔ ไม่มีความสนิทสนมและไม่เคยไปพบจำเลยที่ ๑ ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงปรากฏชัดแจ้งว่า เมื่อผู้ประกอบการตกลงยอมจ่ายเงินแก่จำเลยที่ ๔ แล้ว ต่อมาก็ได้รับการอนุมัติหน่วยก่อสร้าง และได้เข้าทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติทุกราย แสดงให้เห็นว่าการกระทำของจำเลยที่ ๔ เป็นส่วนหนึ่งของขบวนการเรียกรับเงินเพื่อตอบแทนการได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างโดยตรง ส่วนที่จำเลยที่ ๔ อ้างว่า ผู้ประกอบการเป็นฝ่ายติดต่อมาหาจำเลยที่ ๔ เองนั้น หาใช่ข้อสาระสำคัญไม่ เพราะสาระสำคัญอยู่ที่จำเลยที่ ๔ เรียกรับเงินเป็นการตอบแทนการได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างกันจริง นอกจากนี้ ทางไต่สวนยังได้ความจาก นายรังสิน กฤตลักษณ์ ลูกจ้างบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) เบิกความว่า มีผู้โทรศัพท์มา เมื่อพยานบอกว่า การเคหะแห่งชาติปิดการรับซื้อโครงการเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ไปแล้ว ก็ได้รับแจ้งว่าจะมีการเปิดรับอีกครั้ง และต่อมาเมื่อบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) ตกลงจ่ายเงินแก่จำเลยที่ ๔ แล้วก็ปรากฏว่าคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติ หน่วยก่อสร้างให้ ดังนี้ พยานหลักฐานตามทางไต่สวนจึงมีเหตุผลให้รับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๔

อ้างอำนาจในตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ โดยติดต่อในลักษณะข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการที่ประสงค์เข้าดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรให้นำเงินมามอบให้เพื่อตอบแทนการได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างและเข้าทำสัญญาเป็นผู้จัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้แก่การเคหะแห่งชาติตามสัดส่วนที่ได้จ่ายเงินให้ จนในที่สุดจำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ และผู้ประกอบการอีกหลายรายตกลงจ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ ตามที่ถูกรังแกตามฟ้อง

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๔ ตามฟ้องด้วยหรือไม่ เห็นว่า ในส่วนจำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นเลขานุการจำเลยที่ ๔ และเป็นพนักงานของบริษัทจำเลยที่ ๘ นั้น ข้อเท็จจริงตามการไต่สวนได้ความจากคำเบิกความของ นายนิมิตร กิตติชัยวงศ์ กรรมการกิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี ว่า จำเลยที่ ๔ แจ้งให้ทราบว่าจะต้องมีค่าใช้จ่ายเป็นค่าดำเนินการเพื่อใช้ในการอนุมัติโควตาหน่วยละ ๑๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้น นายนิมิตรได้ประสานต่อรองจำนวนเงินกับจำเลยที่ ๕ หลายครั้ง จนตกลงกันได้หน่วยละ ๙,๐๐๐ บาท ดังนี้ การกระทำผิดของจำเลยที่ ๔ เป็นเรื่องร้ายแรงและมีโทษสถานหนัก อีกทั้งการกระทำความผิดคดีนี้มีลักษณะเป็นขบวนการโดยวางแผนกำหนดตัวบุคคลวิธีการปฏิบัติอย่างรอบคอบและรัดกุม ตัวบุคคลผู้ดำเนินงานน่าจะเป็นผู้ที่อยู่ในขบวนการเดียวกันเท่านั้นและไว้วางใจได้ หากจำเลยที่ ๕ ไม่ได้รู้เห็นด้วยก็ไม่มีเหตุผลอันใดที่จำเลยที่ ๔ จะยอมให้เข้ามาทำงานนี้ เพราะอาจทำให้แผนงานที่วางไว้เสียหาย และยังเป็นการเปิดเผยความลับของขบวนการแก่บุคคลภายนอกอีกด้วย ทั้งข้อเท็จจริงได้ความจากคำเบิกความของ นายสุรเชษฐ เกื้อวันชัย รองประธานกรรมการบริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ว่า จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์สอบถามเกี่ยวกับเงินค่าดำเนินการที่บริษัทตกลงกับจำเลยที่ ๔ ไว้ และตามบันทึกคำให้การของ นายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล ผู้บริหารกิจการร่วมค้า พีซีซี ระบุว่า จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์ติดตามทวงถามเงินจาก นายพิบูลย์ ตามเงื่อนไขที่ตกลง นายพิบูลย์ จึงมอบเช็คให้จำเลยที่ ๕ นายนิมิตร พยานโจทก์ซึ่งเป็นกรรมการกิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี เบิกความว่า ได้นำเงินไปมอบให้จำเลยที่ ๕ ครั้งแรกที่โรงแรมดิ เอ็มเมอร์ลด์ รัชดา ครั้งที่สองที่บริษัทจำเลยที่ ๘ อีกทั้ง นายหลิน ชิง ฉาง ผู้จัดการโครงการของบริษัท ไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด เบิกความว่า จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ มาพบพยานที่บริษัทและขอค่าใช้จ่ายในการผลักดันโครงการอัตราร้อยละ ๓ ต่อหน่วย พยานต่อรองให้ไม่เกินอัตราร้อยละ ๒.๕ ต่อหน่วย เมื่อได้ทำสัญญากับการเคหะแห่งชาติและได้รับเงินล่วงหน้าแล้วได้มาทวงและรับเช็คไป นายสุวิเชียร ผ่องนัยเลิศ

พยานโจทก์อีกปากหนึ่งเบิกความว่า จำเลยที่ ๕ โทรศัพท์ทวงถามให้ชำระเงิน บริษัท ไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด สั่งจ่ายเช็ค ๑๑ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๑๓,๔๘๐,๐๐๐ บาท ไปมอบให้แก่จำเลยที่ ๕ ที่บริษัทจำเลยที่ ๘ พยานโจทก์เหล่านี้ต่างเบิกความถึงเหตุการณ์เฉพาะที่แต่ละคนรู้เห็นมาด้วยตนเอง ประกอบกับพยานโจทก์ดังกล่าวมีการติดต่อเจรจาเรื่องค่าดำเนินการกับจำเลยที่ ๕ มาก่อน ย่อมไม่มีเหตุที่จะระวางสงสัยว่าจะกลั่นแกล้งเบิกความปรักปรำจำเลยที่ ๕ ให้ได้รับโทษโดยปราศจากมูลความจริง พยานหลักฐานของโจทก์ดังวินิจฉัยมามีน้ำหนักมั่นคง บ่งชี้ให้เห็นถึงรูปแบบการกระทำของจำเลยที่ ๕ โดยจำเลยที่ ๕ รู้เห็นมาแต่ต้นและทำหน้าที่เป็นผู้โทรศัพท์ติดตามทวงถามเงินจากผู้ประกอบการ รวมทั้งรับเช็คมาจากผู้ประกอบการเพื่อให้ได้เงินครบจำนวนเงินตามที่ได้ตกลงกันได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๕ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๔ โดยได้เรียกและรับเงินจากผู้ประกอบการทั้ง ๕ ราย ดังกล่าว

สำหรับจำเลยที่ ๖ ซึ่งเป็นพนักงานของบริษัทจำเลยที่ ๘ นั้น จำเลยที่ ๖ ได้เปิดบัญชีเงินฝากในนามตนเองหลายบัญชี รวม ๕ ธนาคาร ได้ความว่าจำเลยที่ ๖ มอบฉันทะให้ผู้อื่นกระทำการแทนในการนำเงินเข้าฝากและนำเช็คที่ผู้ประกอบการตามฟ้องข้อ ๒.๑ ถึงข้อ ๒.๑๑ ได้สั่งจ่ายให้จำเลยที่ ๔ ที่ ๗ และที่ ๘ ไปเรียกเก็บเข้าบัญชีเป็นเงินรวม ๒๖๖,๔๘๙,๐๐๐ บาท จึงแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๖ เป็นผู้มีส่วนสำคัญในการสนับสนุนให้การดำเนินการของขบวนการเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการสำเร็จลุล่วงไปได้ นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงยังได้ความจากคำเบิกความของ นายหลิน ชิง ฉาง ผู้จัดการโครงการของบริษัท ไซน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด อีกว่า จำเลยที่ ๖ ได้โทรศัพท์ติดต่อกับพยานอ้างว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในการผลักดันโครงการให้ได้รับอนุมัติ และได้ความจากคำเบิกความของ นายจิรวุฒน์ ศิริวรรณ กรรมการบริษัท เดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ว่าในการเจรจาเรื่องมอบเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๖ นั้น จำเลยที่ ๖ ได้มาเจรจาที่บริษัทด้วย จึงเห็นได้ว่าจำเลยที่ ๖ เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับขบวนการเรียกรับเงินนี้มาแต่ต้นและทำหน้าที่ติดตามทวงถามรับเช็คจากผู้ประกอบการในลักษณะเดียวกับจำเลยที่ ๕ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๖ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๔ ด้วย

สำหรับจำเลยที่ ๗ ได้ความว่า จำเลยที่ ๗ เคยเป็นแม่บ้านที่บริษัทจำเลยที่ ๘ ทั้งจำเลยที่ ๗ ได้เปิดบัญชีเงินฝากในนามตนเองหลายบัญชีที่ธนาคาร ๕ แห่ง แต่มอบฉันทะให้ผู้อื่นกระทำการแทนโดยตลอด โดยมีธุรกรรมผ่านบัญชีเงินฝากดังกล่าวประมาณ ๗๖๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งรวมถึงเช็คที่สั่งจ่าย

โดยบริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) กิจการร่วมค้า พีซีซี บริษัท ไซน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) บริษัท ไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด บริษัท ธนาถ จำกัด (มหาชน) จำเลยที่ ๙ และจำเลยที่ ๑๒ ประกอบกับข้อเท็จจริงได้ความจาก นายรังสิน กฤตลักษณ์ ว่า จำเลยที่ ๗ ไปพบพยานและเสนอเงื่อนไขว่าจะคิดค่าใช้จ่าย หน่วยละ ๑๓,๐๐๐ บาท หลังจากนั้น อีก ๒ ถึง ๓ วัน จำเลยที่ ๗ พร้อมด้วยจำเลยที่ ๖ ได้ไปพบพยานอีกครั้ง โดยเรียกเงินค่าใช้จ่ายเป็นค่าที่ปรึกษาในอัตราร้อยละ ๓ ของมูลค่าโครงการ จำนวน ๘,๔๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท คิดเป็นเงิน จำนวน ๒๕๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท พยานต่อรองเหลือ ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท วันรุ่งขึ้นจำเลยที่ ๗ โทรศัพท์แจ้งว่าจำเลยที่ ๔ ยอมรับข้อเสนอ และขอให้บริษัทยื่นเล่มโครงการต่อการเคหะแห่งชาติได้ ซึ่งต่อมากการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติให้ บริษัทดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรบางส่วน จำเลยที่ ๗ โทรศัพท์มาทวงถามขอรับเงินค่าที่ปรึกษา โดยแจ้งว่าเดือนมีนาคม ๒๕๔๙ จะมีการอนุมัติอีกครั้ง ต่อมาจำเลยที่ ๗ โทรศัพท์แจ้งว่า การเคหะแห่งชาติอนุมัติแล้วและจะขอรับเช็ค จากนั้น จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ได้มารับเช็ค โดยขอให้ออกเป็นเช็คเงินสดหรือผู้ถือ ๔ ฉบับ ต่อมาจำเลยที่ ๗ โทรศัพท์แจ้งให้พยานรีบชำระเงิน ส่วนที่เหลืออีก ๗๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท มิฉะนั้น การทำสัญญาจะล่าช้า สัญญาจะทำภายในเดือนเมษายน ๒๕๔๙ พยานได้ตรวจสอบแนชต์แล้วจึงจ่ายเงินส่วนที่เหลือดังกล่าวโดยมอบเช็คให้แก่จำเลยที่ ๗ ยิ่งกว่านั้น จำเลยที่ ๗ ได้ทำสัญญาให้แก่บริษัท ไซน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด ไว้เป็นประกัน ผลการดำเนินงานตามเอกสารหมาย จ. ๗๒ แฟ้มที่ ๑๔ หน้า ๓๖๓ ถึง ๓๖๕ อีกด้วย ดังนี้ การกระทำของจำเลยที่ ๗ ดังกล่าวบ่งชี้ให้เห็นว่า จำเลยที่ ๗ มีส่วนเกี่ยวข้องกับขบวนการเรียกรับเงิน จากผู้ประกอบการนี้ตั้งแต่แรกเริ่มจนกระทั่งได้รับเงินจากผู้ประกอบตามที่ได้ตกลงกันไว้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๗ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๔ ด้วย

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๘ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๗ ด้วยหรือไม่ เห็นว่า นิติบุคคลอาจต้องรับผิดชอบในทางอาญาร่วมกับบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นกรรมการ ของนิติบุคคลนั้นได้ หากการกระทำนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของบริษัทซึ่งแสดงออกโดยผู้แทนนิติบุคคล และนิติบุคคลได้รับประโยชน์อันเกิดจากการกระทำนั้น คดีนี้จำเลยที่ ๘ เป็นนิติบุคคล มีจำเลยที่ ๔ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๘ เมื่อจำเลยที่ ๔ กระทำการเรียกรับเงิน

จากผู้ประกอบการทั้ง ๑๑ ราย แล้วต่อมาได้มีการนำเงินที่เรียกเก็บนั้นไปนำฝากเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ กับ นายสุจิตร์ สวนโสภณเชือก เจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงินของจำเลยที่ ๘ ทำเรื่องบันทึกบัญชีเข้าบริษัทจำเลยที่ ๘ อันเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของจำเลยที่ ๘ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ตามฟ้องว่า จำเลยที่ ๘ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๔ ด้วย

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า จำเลยที่ ๑ ร่วมกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นสมควรวินิจฉัยข้ออ้างของจำเลยที่ ๑ ก่อนว่า การออกประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ และการอนุมัติรับซื้อโครงการ ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ดังนั้น จำเลยที่ ๑ จึงไม่ใช่เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่อันจะเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เห็นว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในขณะเกิดเหตุ มีหน้าที่รับผิดชอบควบคุมกำกับดูแลและบริหารราชการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของการเคหะแห่งชาติ เพื่อการนี้ อาจสั่งให้การเคหะแห่งชาติชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการตามพระราชบัญญัติการเคหะแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๒๘ ซึ่งในการกำกับดูแลการเคหะชาติ ย่อมส่งผลกระทบต่อสิทธิพลต่อการปฏิบัติหน้าที่ รวมทั้งการใช้ดุลพินิจของบุคลากรในการเคหะแห่งชาติ ซึ่งอยู่ในสถานะที่อาจถูกพิจารณาในทางให้คุณให้โทษได้ ในทางปฏิบัติของการกำกับดูแลการเคหะแห่งชาติ ที่ผ่านมาก็ปรากฏข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ ๑ ในฐานะรัฐมนตรีเคยใช้อำนาจสั่งการเพื่อให้กำหนดแนวทางการจัดซื้อจัดจ้างในโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ และจำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติขอให้ยกเลิกข้อ ๓ ของประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยแก้ไขเป็นว่า “ผู้ประกอบการที่ยื่นโครงการแล้ว แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติโครงการจากคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ ให้ปฏิบัติเป็นไปตามประกาศการเคหะแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การยื่นข้อเสนอเพื่อจัดทำโครงการบ้านเอื้ออาทรขายให้การเคหะแห่งชาติ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ยื่นเสนอโครงการทุกรายจะต้องแนบหลักประกัน (BID BOND) มูลค่าร้อยละ ๕ ของโครงการมาพร้อมคำเสนอขายโครงการด้วย” และให้คณะกรรมการการเคหะชาติถือเป็นมติด้วย

อันเป็นการสั่งการในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ นอกจากนี้ จำเลยที่ ๑ ยังให้ความเห็นชอบเกี่ยวกับจำนวนเงินล่วงหน้าที่ผู้ประกอบการขอเบิกด้วย จำเลยที่ ๑ ย่อมมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ข้ออ้างของจำเลยที่ ๑ ข้อนี้นิ่งไม่ขึ้น

ปัญหาต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เข้าแทรกแซงการปฏิบัติงานของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติ และผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ ให้กำหนดแนวทางจัดซื้อจัดจ้างโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่ตามแนวทางที่จำเลยที่ ๑ ต้องการ ตามที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ เห็นว่า แม้โครงการบ้านเอื้ออาทรจะเป็นการดำเนินการตามนโยบายรัฐบาล แต่หากปรากฏว่าในขั้นตอนปฏิบัติตามโครงการมีการดำเนินการที่ไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายก็ย่อมถูกตรวจสอบโดยศาลได้ การที่จำเลยที่ ๑ กำหนดแนวทางในการจัดซื้อจัดจ้างโครงการบ้านเอื้ออาทรใหม่นั้น ทางไต่สวนปรากฏว่าพยานโจทก์ยังมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องข้อดีและข้อเสียของหลักเกณฑ์ตามประกาศฉบับใหม่ โดยเฉพาะการกำหนดราคารับซื้อคงที่ไม่เกินหน่วยละ ๔๒๐,๐๐๐ บาท และการที่จำเลยที่ ๑ มีบันทึกข้อความลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ สั่งให้แก้ไขข้อ ๓ ของประกาศการเคหะแห่งชาติ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๓๗ แฟ้มที่ ๒๒ หน้า ๑๔ ก็เป็นเรื่องเกี่ยวเนื่องกันโดยกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ใหม่เช่นเดียวกัน ลำพังเหตุเพียงเท่านั้นไม่ถึงกับบ่งชี้อย่างชัดแจ้งว่า จำเลยที่ ๑ ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งโดยทุจริต หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ขั้นตอนในการปฏิบัติตามนโยบายจำเลยที่ ๑ จะปรากฏว่าได้มีการเรียกรับเงินเพื่อตอบแทนการอนุมัติหน่วยก่อสร้างจากผู้ประกอบการ แต่ก็ไม่ได้เป็นผลโดยตรงมาจากหลักเกณฑ์ตามประกาศฉบับใหม่เนื่องจากผู้ประกอบการนั้นมีคุณสมบัติตามประกาศฉบับใหม่อยู่แล้ว พยานหลักฐานที่ได้ความรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๑ แทรกแซงการปฏิบัติงานของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติและผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติ

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑ ร่วมข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการให้นำเงินมอบให้เพื่อตอบแทนการที่การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้ได้เข้าทำสัญญาตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า แม้จำเลยที่ ๑ อ้างว่ารัฐมนตรีมีหน้าที่กำกับงานด้านนโยบาย และจำเลยที่ ๑ เกี่ยวข้องเฉพาะการปรับปรุงประกาศฉบับใหม่หรือที่โออาร์ก็ตาม แต่ลักษณะการกระทำความผิดในคดีนี้เป็นไปไม่ได้ที่จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๗ ซึ่งเป็นเพียงบุคคลภายนอกจะสามารถกระทำการได้เอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จำเลยที่ ๔ ไม่อาจจะแสดงตน

ให้ผู้ประกอบการรายใหญ่เชื่อถือได้ว่าจำเลยที่ ๔ มีฐานะเป็นที่ปรึกษาไม่เป็นทางการของจำเลยที่ ๑ ได้เอง อีกทั้งจำเลยที่ ๔ ย่อมไม่มีอำนาจใดที่จะผลักดันให้ผู้ประกอบการที่ตกลงจ่ายเงินได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างทุกรายได้ดังที่เกิดขึ้นจริงในคดีนี้ ทั้งการที่จำเลยที่ ๓ แจ้ง นางอาภรณ์ ว่าให้จัดส่งเอกสารการประชุมอันเป็นเอกสารราชการให้แก่จำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกตามที่ร้องขอมาก็ไม่น่าเชื่อว่าจำเลยที่ ๓ จะเป็นผู้สั่งการเองโดยจำเลยที่ ๑ มิได้รู้เห็น ประกอบกับทางไต่สวนไ้ความจากนางปิยะศิริ เบิกความว่า บริษัทอื่นที่เหลืออีก ๒๒ บริษัท จำเลยที่ ๑ ได้สั่งการให้จำเลยที่ ๓ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่หน้าห้องรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นผู้ประสานงานให้พยานนำเข้าวาระการประชุมคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการ แสดงว่าจำเลยที่ ๑ ให้ความสำคัญในการติดตามกำกับดูแลการดำเนินการโครงการบ้านเอื้ออาทรอย่างใกล้ชิด จำเลยที่ ๑ น่าจะรู้ข้อเท็จจริงที่มีการเรียกรับเงินได้ เพราะเป็นเงินจำนวนมาก และเป็นข้อเท็จจริงที่รู้กันอย่างแพร่หลายในเวลานั้น การที่จำเลยที่ ๑ ปล่อยให้จำเลยที่ ๔ แสดงตนเป็นที่ปรึกษาไม่เป็นทางการ จำเลยที่ ๑ จึงจะอ้างว่าผู้ประกอบการไปพบจำเลยที่ ๔ และจ่ายเงินกันเองเพื่อให้จำเลยที่ ๑ พ้นจากความรับผิดชอบได้ไม่ พฤติการณ์ของจำเลยที่ ๑ กลับส่อแสดงว่าจำเลยที่ ๑ มีเจตนาเพื่อเป็นการเอื้ออำนวยให้แก่จำเลยที่ ๔ กับพวกเข้าไปแสวงหาผลประโยชน์จากโครงการบ้านเอื้ออาทรได้โดยอ้างตำแหน่งของจำเลยที่ ๑ อันเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย เมื่อพิจารณาประกอบกับว่าจำนวนเงินล่วงหน้าที่ผู้ประกอบการแต่ละรายจะได้รับเป็นจำนวนเท่าใดขึ้นอยู่กับแผนงานการดำเนินการของผู้ประกอบการที่ขอเบิกเงินที่อาจแตกต่างกันในแต่ละราย และตามปกติผู้อำนวยการฝ่ายก่อสร้างหรือผู้ช่วยผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติมีอำนาจอนุมัติได้เอง แต่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ได้เข้าไปกำกับดูแลเรื่องนี้ดังที่ นายสรุฒิ ตั้งกาพล เบิกความเชื่อมกับจำเลยที่ ๑ ว่า จำเลยที่ ๑ รับว่าจะไปเจรจากับผู้ประกอบการให้เบิกเงินเท่าที่มีอยู่ ต่อมาได้มีการจ่ายเงินตามบัญชีจัดแบ่งการจ่ายเงินเอกสารหมาย จ. ๔๒ แผ่นที่ ๑๕ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าว ย่อมมีผลเป็นการเร่งรัดให้มีการจ่ายเงินล่วงหน้าอยู่ในตัว ทั้งทางไต่สวนก็ไม่มีเจ้าหน้าที่การเคหะแห่งชาติผู้ใดยอมรับว่าได้ใช้วิธีการคิดคำนวณอย่างไรในการกำหนดจำนวนเงินดังกล่าวจึงมีลักษณะผิดปกติเป็นพิรุณ กลับปรากฏจากคำเบิกความของ นางอาภรณ์ ว่า ในการจ่ายเงินล่วงหน้ามีการแก้ไขเงินล่วงหน้าของจำเลยที่ ๑๑ และบริษัท เดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ให้มีจำนวนเพิ่มขึ้น โดยจำเลยที่ ๓

ประสานงานมาตามที่จำเลยที่ ๑ สั่งการ และสุดท้ายเงินล่วงหน้าที่จ่ายแก่ผู้ประกอบการแต่ละราย ได้นำไปจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ จนครบจำนวนตามเงื่อนไขที่ตกลงกันไว้ พฤติการณ์บ่งชี้ว่าเป็นการเร่งรัด และเพิ่มจำนวนเงินล่วงหน้าเพื่อให้ผู้ประกอบการนำเงินล่วงหน้าที่ได้รับมามอบให้แก่จำเลยที่ ๔ ตามเงื่อนไขที่ตกลงกันไว้แต่แรก ซึ่งข้อนี้ย่อมเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งรัฐมนตรีของจำเลยที่ ๑ โดยมีขอบ และแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ได้กระทำการเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียกรับทรัพย์สินจากผู้ประกอบการแต่ละรายโดยแยกตามที่ได้ให้ความเห็นชอบในการเบิกและเพิ่มจำนวนเงินล่วงหน้า เพื่อนำเงินนั้นมาจ่ายตอบแทนการได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง อีกทั้งแยกตามที่มีการเรียกเงินโดยตรงจากบริษัท ไมวาน (ประเทศไทย) จำกัด แม้ทางไตสวนจะไม่ปรากฏว่าเงินที่ผู้ประกอบการจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๔ มีความเชื่อมโยงกับจำเลยที่ ๑ หรือไม่ก็ตาม แต่เมื่อมีการเรียกรับทรัพย์สินก็ต้องถือเป็นความผิดแล้ว ดังนั้น ไม่ว่าจำเลยที่ ๑ จะได้ทรัพย์สินที่เรียกไปหรือไม่ก็หาทำให้ไม่เป็นความผิดไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ดังที่วินิจฉัยมาแล้วว่า จำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ เป็นผู้ทำหน้าที่ทวงเงินที่เรียกจากผู้ประกอบการ อันเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำในลักษณะเป็นขบวนการแล้ว ดังนี้ การที่จำเลยที่ ๑ จะเรียกเงินจากผู้ประกอบการด้วยตนเองหรือไม่ย่อมไม่ใช่ข้อสำคัญ สำหรับบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) ข้อเท็จจริงได้ความว่าบริษัทดังกล่าวมีการเจรจากับจำเลยที่ ๔ และยอมจ่ายเงินให้จำเลยที่ ๔ เพื่อเป็นค่าผลักดันโครงการจนเป็นผลให้ได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้าง และบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) ชำระเงินให้จำเลยที่ ๔ ตามที่ตกลง ทั้งได้ความว่าในขั้นตอนการอนุมัติมีการเสนอเรื่องเข้าสู่ที่ประชุมคณะกรรมการเคหะแห่งชาติอย่างเร่งด่วน เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ รู้เห็นในขั้นตอนดังกล่าวด้วย ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมรู้เห็นเป็นใจในการข่มขืนใจหรือจูงใจแก่ผู้ประกอบการให้นำเงินมอมให้เพื่อตอบแทนที่การเคหะแห่งชาติอนุมัติให้ได้เข้าทำสัญญาและที่บริษัท ไมวาน (ประเทศไทย) จำกัด ดำเนินการตามสัญญา เมื่อการกระทำของจำเลยที่ ๑ ในส่วนนี้เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ อันเป็นบทเฉพาะแล้ว ไม่จำเป็นต้องปรับบทตามมาตรา ๑๕๗ อันเป็นบททั่วไปอีก

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๒ กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามฟ้อง และฐานเป็นพนักงานเรียก รับทรัพย์สิน เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ และฐานเป็นพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่

โดยมิชอบตามฟ้องหรือไม่ ทางไตสวนข้อเท็จจริงได้ความจาก นางปิยะศิริ เบิกความว่า นายชาฮันนัท บิน ยาขอบ ผู้แทนบริษัทจำเลยที่ ๑๑ โทรศัพท์มาแจ้งว่า ได้คุยกับรัฐมนตรีแล้ว ขอให้เอาเรื่องเข้าประชุมด้วย แล้วจำเลยที่ ๒ จะสั่งการมา ซึ่งต่อมาจำเลยที่ ๒ ได้สั่งการด้วยวาจาให้พยานนำเรื่องเข้าที่ประชุม คณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการ พยานจึงบรรจุเรื่องเข้าที่ประชุม องค์คณะผู้พิพากษา มีมติเสียงข้างมากเห็นว่า แม้พยานหลักฐานตามทางไตสวนจะได้ความว่า จำเลยที่ ๒ สั่งการด้วยวาจาให้ นางปิยะศิริ นำเรื่องของจำเลยที่ ๑๑ เสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการ แต่ลำพัง ข้อเท็จจริงเพียงเท่านี้ยังไม่แน่ชัดว่าเป็นการวางแผนคบคิดกระทำการเรียกรับทรัพย์สิน จากจำเลยที่ ๑๑ มาก่อน ทั้งหากจำเลยที่ ๒ มีส่วนรู้เห็นกับขบวนการเรียกรับทรัพย์สิน จากผู้ประกอบรายใหญ่ตามฟ้องซึ่งมีจำนวนหลายรายโดยวางแผนกันมาก่อนและมีการแบ่งหน้าที่กันทำ จำเลยที่ ๒ ก็ไม่น่าจะมีส่วนร่วมกระทำการเฉพาะกรณีของจำเลยที่ ๑๑ เพียงแค่นี้ การดำเนินการ ของจำเลยที่ ๒ ดังกล่าวจึงอาจเป็นเพียงการประสานงานเพื่อช่วยอำนวยความสะดวกให้จำเลยที่ ๑๑ ยื่นเสนอโครงการได้ทันกำหนดเวลาเท่านั้นก็เป็นได้ ส่วนข้อที่ นายพรศักดิ์ บุญโยดม ให้การในชั้น คตส. ว่า คณะกรรมการพิจารณากลับกรองโครงการไม่ได้พิจารณาข้อเสนอของบริษัท ธนาียง จำกัด (มหาชน) มาก่อน แต่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติได้อนุมัติจำนวนหน่วยให้แก่บริษัทดังกล่าวตามที่ผู้ว่าการ การเคหะแห่งชาติได้นำเสนอ ข้อนี้จำเลยที่ ๒ ซึ่งอยู่ในคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติกลับไม่เคยทักท้วงว่า ไม่เป็นไปตามขั้นตอนปกติ นั้น ตามทางไตสวนปรากฏว่าผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติเป็นผู้นำเสนอหนังสือ ของบริษัท ธนาียง จำกัด (มหาชน) ซึ่งคณะกรรมการมีมติให้การเคหะแห่งชาติตรวจสอบจำนวนหน่วยคงเหลือ ก่อนจะพิจารณาข้อเสนอ และต่อมาผู้ว่าการการเคหะแห่งชาติก็เป็นผู้เสนออีกจนคณะกรรมการ การเคหะแห่งชาติอนุมัติ มิได้เป็นการดำเนินการโดยจำเลยที่ ๒ โดยตรง ทั้งเมื่อเข้าสู่การพิจารณา ของคณะกรรมการการเคหะแห่งชาติก็มีการพิจารณาในรูปของคณะกรรมการ ข้อเท็จจริงจึงอาจเป็น การแก้ปัญหาเรื่องหน่วยคงเหลือเพื่อเร่งรัดให้ได้ตามเป้าหมาย นอกจากพยานหลักฐานตามทางไตสวน ที่ได้วินิจฉัยแล้วข้างต้นแล้ว ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๒ มีพฤติการณ์ใดอันแสดงว่าร่วมรู้เห็นเป็นใจ หรือสนับสนุนจำเลยที่ ๑ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบหรือมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียกรับทรัพย์สิน จากผู้ประกอบการรายอื่นอีก คดีจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๒ กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ ๑ ในการกระทำความผิดตามฟ้อง และฐานเป็นพนักงานเรียกรับทรัพย์สินจากจำเลยที่ ๙ ที่ ๑๑ ที่ ๑๒

ที่ ๑๓ และที่ ๑๔ เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในหน้าที่ ไม่ว่าจะการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ และฐานเป็นพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามฟ้อง

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๓ กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามฟ้อง หรือไม่ จำเลยที่ ๓ เดิมเป็นข้าราชการ สังกัดกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ โดยก่อนเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ มีหนังสือขอยืมตัวมาช่วยราชการให้จำเลยที่ ๓ ปฏิบัติหน้าที่ในส่วนงานธุรการประสานงานสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานรัฐมนตรี พยานหลักฐานตามทางใต้สวนได้ความจาก นายสุรเชษฐ์ ผู้บริหารบริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) ว่าหลังจากที่พยานทำข้อตกลงกับจำเลยที่ ๔ ให้เป็นผู้ดำเนินการให้เกิดโครงการ ได้มีการประสานงานกับจำเลยที่ ๔ แล้วจำเลยที่ ๔ แนะนำให้รู้จักจำเลยที่ ๓ เป็นผู้มาดำเนินการประสานงานกับพยานโดยตรง พยานแจ้งผ่านจำเลยที่ ๔ หรือจำเลยที่ ๓ เป็นครั้ง ๆ ไป องค์กรของผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า นายสุรเชษฐ์ เป็นพยานที่รู้เห็นการประสานกับจำเลยที่ ๓ หลายครั้งด้วยตนเอง แต่ นายสุรเชษฐ์ มิได้ยืนยันว่าจำเลยที่ ๓ กระทำการอย่างใดอันนอกเหนือไปจากงานธุรการประสานงานสนับสนุนการปฏิบัติงานทั่วไปของสำนักงานรัฐมนตรี ส่วนข้อที่จำเลยที่ ๓ เป็นผู้แจ้งแก่ นางปิยะศิริ ว่าให้จัดส่งเอกสารตามที่จำเลยที่ ๕ ร้องขอที่ดี ที่จำเลยที่ ๓ ประสานกับ นางอาภรณ์ เกี่ยวกับเงินล่วงหน้าที่มีการแก้ไขเงินล่วงหน้ารายจำเลยที่ ๑๑ และบริษัท เดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) ให้มีจำนวนเพิ่มขึ้นก็ดี ล้วนแต่เป็นการประสานงานอยู่ในกรอบของหน้าที่ของงานธุรการและการประสานที่กระทำตามคำสั่งของจำเลยที่ ๑ โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๓ เข้าไปรู้เห็นเป็นใจหรือมีส่วนร่วมกับจำเลยที่ ๑ ในการวางแผนใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบของจำเลยที่ ๑ แต่อย่างใด ส่วนที่บันทึกคำให้การ นายพิบูลย์ อุดมสิทธิกุล ผู้บริหารกิจการร่วมค้า พีซีซี ตามเอกสารหมายเลข จ. ๖๔ ระบุว่าประมาณต้นปี ๒๕๔๙ จำเลยที่ ๓ โทรศัพท์ติดต่อ นายพิบูลย์ เพื่อขอทราบว่ากิจการร่วมค้า พีซีซี จะชำระค่าดำเนินการดังกล่าวอย่างไร ซึ่ง นายพิบูลย์ แจ้งว่ายังไม่มีเงินพอจึงขอชำระภายหลังจากที่คณะกรรมการการเคหะแห่งชาติอนุมัติโครงการและได้รับเงินล่วงหน้าแล้ว จำเลยที่ ๓ จึงให้ นายพิบูลย์ ติดต่อกับจำเลยที่ ๔ ให้ดำเนินการเรื่องนี้ คำให้การของ นายพิบูลย์ เป็นเพียงพยานบอกเล่า ต่อมา นายพิบูลย์ ได้กลับคำให้การโดยให้การใหม่ต่อคณะทำงานผู้แทนอัยการสูงสุดและผู้แทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า คำให้การดังกล่าวในชั้น คตส. ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง

พร้อมทั้งมีหนังสือขอความเป็นธรรมต่ออัยการสูงสุดกับได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลบางซื่อว่า เหตุที่เคยให้การเช่นนั้นเนื่องจากให้การตามคำชี้แนะของผู้สอบสวน โดยเกรงว่าตนและบุตรสาวจะถูกดำเนินคดี ตามเอกสารหมาย จ. ๓๕๓ หน้า ๗๕๑ ถึง ๗๕๓ ยิ่งทำให้คำให้การของ นายพิบูลย์ มีน้ำหนักลดน้อยลงอีก จึงไม่พอรับฟังว่าจำเลยที่ ๓ ร่วมกระทำความผิด ในส่วนกรณีกิจการร่วมค้า พีซีซี นอกจากพยานหลักฐานตามทางไต่สวนที่ได้วินิจฉัยแล้วข้างต้น ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๓ มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับเรียกรับทรัพย์สินจากผู้ประกอบการรายอื่นอีก ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ ๓ กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามฟ้อง

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๑๐ กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุน การกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ กรณีได้รับความจาก นางชดช้อย พงศ์ไพโรจน์ ประธานกรรมการ บริษัท ไมวาน (ประเทศไทย) จำกัด เบิกความยืนยันว่า เงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่ได้จ่ายให้แก่จำเลยที่ ๑๐ แต่จ่ายให้แก่ผู้หญิงคนหนึ่ง พยานสอบถามจำเลยที่ ๑๐ ว่า ผู้ใหญ่ที่ต้องจ่ายให้ นั้นเป็นใคร และทำไมต้องจ่าย เพราะเชื่อกันว่าเป็นเชื่อกของบริษัท บริษัทจึงต้องทราบ วัตถุประสงค์ของการจ่ายเพราะเป็นเงินจำนวนมาก หากตกไปอยู่ในมือของบุคคลอื่นอาจทำให้บริษัท ได้รับความเสียหาย จำเลยที่ ๑๐ บอกว่าต้องจ่าย หากไม่จ่ายโครงการก็จะไม่ผ่าน องค์กรของผู้พิพากษา มีมติเสียงข้างมากเห็นว่า แม้จะไม่ปรากฏจากทางไต่สวนว่าผู้หญิงที่มารับเช็คจำนวนเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นบุคคลใด มีความเกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๑๐ หรือไม่อย่างไร แต่การที่ นางชดช้อย พยานโจทก์ได้สอบถาม จำเลยที่ ๑๐ เกี่ยวกับเงินตามเช็ค จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เป็นการกระทำเพื่อใช้ความระมัดระวัง ในฐานะกรรมการบริษัท ย่อมมีเหตุที่ นางชดช้อย จะสนใจและจดจำเหตุการณ์ได้ พฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๑๐ กล่าวถ้อยคำแก่ นางชดช้อย เช่นนั้น เห็นได้ว่าเป็นการพูดยุยงส่งเสริมเพื่อช่วยในการตัดสินใจของ นางชดช้อย ให้เกิดความมั่นใจที่จะมอบเงินให้แก่ผู้มารับเช็คไป อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวก แก่การกระทำความผิดของขบวนการเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการ ทั้งที่จำเลยที่ ๑๐ ไม่มีเหตุที่จะต้องแจ้งแก่ นางชดช้อย ในลักษณะนั้น เพราะเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่เกี่ยวกับการทำหน้าที่ เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ประกอบกับเงินตามเช็คฉบับนี้ได้มีการนำไปเรียกเก็บเข้าบัญชีจำเลยที่ ๗ และต่อมาโอนไปเข้าบัญชีจำเลยที่ ๘ อันเป็นรูปแบบลักษณะเดียวกับการกระทำความผิด ของขบวนการเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการรายอื่นในคดีนี้ ซึ่งแม้ผู้ร่วมกระทำความผิด

ในขบวนการเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการจะรู้ถึงการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกของจำเลยที่ ๑๐ หรือไม่ก็ตาม แต่ก็คือเป็นการสนับสนุนการกระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ แล้ว ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑๐ เป็นผู้สนับสนุนการกระทำผิดตามฟ้องข้อ ๒.๙

ประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ สำหรับความผิดฐานสนับสนุนจำเลยที่ ๑ นั้น องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องกล่าวหาว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชื่นใจหรือจูงใจ เพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ แต่ความผิดดังกล่าวเป็นความผิดสำเร็จได้แม้จะยังไม่มีกรมอบทรัพย์สินให้ อีกทั้งได้ความว่า เมื่อจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ เป็นฝ่ายถูกช่มชื่นใจหรือจูงใจเพื่อนำเงินมามอบเงินให้ โดยจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๓ เป็นผู้มีความผิดที่จะได้รับอนุมัติหน่วยก่อสร้างได้อยู่แล้ว ต่อมาเมื่อมีการอนุมัติหน่วยก่อสร้างก็มิได้สำเร็จลงด้วยการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกโดยการให้เงิน ทั้งการที่จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ เป็นฝ่ายที่ถูกช่มชื่นใจหรือถูกจูงใจอันเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ ด้วยการที่จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ นำเงินมามอบให้เพราะเหตุถูกช่มชื่นใจหรือถูกจูงใจ จึงไม่อาจถือว่าเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกให้จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดก่อนหรือขณะที่จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดอันเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนในเวลาเดียวกันได้ ส่วนความผิดฐานสนับสนุนจำเลยที่ ๒ นั้น องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า จำเลยที่ ๒ มิได้เป็นตัวการในการกระทำความผิดตามฟ้อง ดังนั้น จำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ จึงไม่เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดดังกล่าวได้

จากเหตุผลที่วินิจฉัยข้างต้น การกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชื่นใจหรือจูงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ส่วนจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ ไม่ใช่เจ้าพนักงานที่มีหน้าที่โดยตรง จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ ย่อมเป็นเพียงผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ องค์คณะผู้พิพากษา

มีมติเสียงข้างมากเห็นว่า การกระทำของจำเลยดังกล่าวตามฟ้องเป็นการกระทำในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำ โดยมีการเรียกรับเงินจากผู้ประกอบการแต่ละรายต่างวันเวลาและต่างสถานที่แยกต่างหากจากกัน เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ดังนั้น จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๘ มีความผิดตามฟ้องรวม ๑๑ กรรม จำเลยที่ ๕ มีความผิดตามฟ้องข้อ ๒.๒ ถึงข้อ ๒.๖ รวม ๕ กรรม จำเลยที่ ๗ มีความผิดตามฟ้องข้อ ๒.๑ ถึงข้อ ๒.๓ และข้อ ๒.๕ ถึงข้อ ๒.๙ รวม ๘ กรรม จำเลยที่ ๑๐ มีความผิดตามฟ้องข้อ ๒.๙ เป็นความผิดกรรมเดียว

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า โจทก์ขอให้รับเงิน จำนวน ๑,๔๑๕,๖๑๖,๕๕๐ บาท และให้ชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของสิ่งที่ศาลสั่งริบได้หรือไม่ องค์กรพิพากษามีมติเสียงข้างมาก เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๔๒, ๔๓ และมาตรา ๔๔ กำหนดให้ศาลมีอำนาจริบทรัพย์สินที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือบุคคลได้มาจากการกระทำความผิด ในฐานะที่เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และในการพิพากษาคดี ถ้าความปรากฏแก่ศาลว่าสิ่งที่ศาลจะสั่งริบโดยสภาพไม่สามารถส่งมอบได้ สูญหาย หรือไม่สามารถติดตามเอาคืนได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด หรือได้มีการนำสิ่งที่ศาลสั่งริบนั้นไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่น หรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น หรือการติดตามเอาคืนจะกระทำได้โดยยากเกินสมควร ศาลย่อมมีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้มีหน้าที่ต้องส่งสิ่งที่ศาลสั่งริบชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของสิ่งที่ต้องส่งดังกล่าวได้ พร้อมทั้งศาลมีอำนาจกำหนดการชำระเงินในคราวเดียว หรือจะให้ผ่อนชำระก็ได้ ถ้าไม่ชำระหรือชำระไม่ครบถ้วนตามจำนวนภายในเวลาที่ศาลกำหนด ต้องเสียดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัด ตามอัตราที่ศาลกำหนด อีกทั้งศาลมีอำนาจสั่งให้บังคับเอาแก่ทรัพย์สินอื่นของบุคคลผู้มีหน้าที่ต้องส่งสิ่งที่ศาลสั่งริบนั้นได้ไม่เกินจำนวนเงินที่ยังค้างชำระ โดยศาลมีอำนาจมีคำสั่งริบทรัพย์สิน และคำสั่งที่เกี่ยวข้องดังกล่าวเช่นนี้ตามที่ปรากฏจากทางไต่สวนของศาลได้ไม่ว่าโจทก์จะมีคำขอ หรือไม่ก็ตาม บทบัญญัติดังกล่าวเป็นการขยายความเกี่ยวกับขั้นตอนการบังคับโทษในส่วนการริบทรัพย์สิน จึงย่อมใช้บังคับแก่คดีนี้ได้

ตามฟ้องข้อ ๒.๑ รายบริษัท พาสทิญา ไทย จำกัด จำเลยที่ ๑๑ มีการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวน ๘๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท

ตามฟ้องข้อ ๒.๒ รายบริษัท เพาเวอร์ไลน์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน) มีการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวน ๒๖๓,๓๓๐,๐๐๐ บาท

ตามฟ้องข้อ ๒.๓ รายกิจการร่วมค้า พีซีซี มีการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวน ๑๔๙,๔๕๗,๐๐๐ บาท

ตามฟ้องข้อ ๒.๔ รายกิจการร่วมค้า เอสเอสอี-พีเจดีซี ปรากฏจากทางไต่สวนของศาลว่า มีการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวนแรก ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท และมอบเพิ่มอีก จำนวน ๓๑,๙๓๐,๐๐๐ บาท ตามที่โจทก์มีคำขอ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๕,๙๓๐,๐๐๐ บาท

ตามฟ้องข้อ ๒.๕ รายบริษัท ไชน่า สเตท คอนสตรัคชั่น เอนจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด มีการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวน ๓๐๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ตามฟ้องข้อ ๒.๖ องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า รายบริษัท ไชน่า หัวฟง คอนสตรัคชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด มีการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวน ๑๓,๔๘๐,๐๐๐ บาท

ตามฟ้องข้อ ๒.๗ รายบริษัท ซิลเวอร์ อินเตอร์กรุ๊ป จำกัด จำเลยที่ ๙ และรายบริษัท นามแพทท์ คอนสตรัคชั่น (ประเทศไทย) จำกัด จำเลยที่ ๑๒ มีการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวน ๗๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

ตามฟ้องข้อ ๒.๘ รายบริษัท ธนายง จำกัด (มหาชน) มีการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวน ๑๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ตามฟ้องข้อ ๒.๙ องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า รายกิจการร่วมค้า ซินเทค ไมวาน เป็นการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงไม่คืนให้แก่กิจการร่วมค้า

ตามฟ้องข้อ ๒.๑๐ รายบริษัท เดวา พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (มหาชน) มีการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวน ๑๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ตามคำฟ้องข้อ ๒.๑๑ รายบริษัท พรินซิพเทค ไทย จำกัด จำเลยที่ ๑๓ และที่ ๑๔ มีการมอบเงินให้จากการกระทำความผิด จำนวน ๕๐,๘๐๙,๐๐๐ บาท และได้รับจากจำเลยที่ ๑๔ โอนเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ เพิ่มอีก จำนวน ๗๕๐ บาท รวมเป็นเงิน ๕๐,๘๐๙,๗๕๐ บาท

รวมเงินตามฟ้องข้อ ๒.๑ ถึงข้อ ๒.๑๑ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท ซึ่งรวมเงินที่จำเลยที่ ๔ ได้รับจาก นายนิมิตร จำนวน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท และเงินที่จำเลยที่ ๑๔ โอนเข้าบัญชีจำเลยที่ ๖ เพิ่มอีก จำนวน ๗๕๐ บาท ด้วย แม้โจทก์ไม่มีคำขอให้รับเงินดังกล่าวก็ตาม แต่เมื่อปรากฏตามทางไต่สวนว่าเป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ศาลจึงมีอำนาจรับได้

ส่วนที่จำเลยที่ ๔ และที่ ๘ โต้แย้งว่าได้รับเงินจากผู้ประกอบการตามฟ้องเพียงจำนวน ๙๘๑,๖๗๖,๐๐๐ บาท นั้น เมื่อผู้ประกอบการตามฟ้องต่างยืนยันว่าได้จ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๘ ตามจำนวนดังกล่าวข้างต้นจริง แม้เงินบางส่วนจะไม่ปรากฏหลักฐานการนำเข้าฝากในบัญชีจำเลยที่ ๔ และที่ ๘ ก็ตาม ข้อเท็จจริงก็ย่อมฟังได้ว่า จำเลยที่ ๔ และที่ ๘ ได้รับเงินจำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท แล้ว ซึ่งจำเลยอื่นต้องร่วมรับผิดชอบตามจำนวนเงินเฉพาะส่วนที่ตนได้เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดส่วนอาญาตั้งที่ได้วินิจฉัยไว้ข้างต้น

ในการรับเงินนั้น ได้ความจากทางใต้สวนว่า เมื่อมีการรับเงินมาจากการกระทำความผิดแล้ว ได้ออนเงินเข้าบัญชีบุคคลอื่นหลายบัญชีและมีการเบิกถอนเงินสดด้วย เชื่อว่าโดยสภาพของเงินที่ได้รับมาไม่สามารถที่จะส่งมอบหรือคืนได้ อันเป็นการที่แสดงให้เห็นว่า การติดตามเอาคืนกระทำได้ยากเกินสมควร จึงให้จำเลยผู้มีส่วนหน้าที่ต้องส่งเงินชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบ โดยให้จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๘ ร่วมกันชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่า จำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระ จำนวน ๗๖๓,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระ จำนวน ๑,๐๕๖,๒๖๗,๐๐๐ บาท และจำเลยที่ ๑๐ ร่วมชำระ จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

พิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) จำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๘ และที่ ๑๐ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ (เดิม) ประกอบมาตรา ๘๖ การกระทำของจำเลยที่ ๑ และที่ ๔ ถึงที่ ๘ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ลงโทษจำเลยที่ ๑ จำคุกกระทงละ ๙ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๙๙ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๔ จำคุกกระทงละ ๖ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๖๖ ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนด ๕๐ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ (๓) ลงโทษจำเลยที่ ๕ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๕ กระทง เป็นจำคุก ๒๐ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๖ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๑๑ กระทง เป็นจำคุก ๔๔ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๗ จำคุกกระทงละ ๔ ปี รวม ๘ กระทง เป็นจำคุก ๓๒ ปี ลงโทษจำเลยที่ ๘ ปรับกระทงละ ๒๕,๐๐๐ บาท รวม ๑๑ กระทง รวมเป็นเงิน ๒๗๕,๐๐๐ บาท ลงโทษจำเลยที่ ๑๐ จำคุก ๔ ปี ให้นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๔ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๓๓๑/๒๕๕๗, อ. ๓๓๓๒/๒๕๕๗, อ. ๓๓๓๓/๒๕๕๗ และ อ. ๓๓๓๔/๒๕๕๗ ของศาลแขวงสมุทรปราการ และต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๔

ในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม. ๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๕ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๑ ในคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑๗๘/๒๕๖๐ และ อม. ๑๗๙/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้นับโทษจำคุกจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๘๔๘๘/๒๕๕๒ ของศาลจังหวัดพญา ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้นับโทษจำเลยที่ ๑๐ ต่อจากโทษจำเลยที่ ๒๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ. ๒๕๔๒/๒๕๕๓ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ. ๒๐๗๖/๒๕๖๓ ของศาลอาญา นั้น คดีดังกล่าวศาลอาญามีคำพิพากษายกฟ้องจึงไม่อาจนับโทษต่อได้ หากจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นนิติบุคคลไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ กับให้ริบเงิน จำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท โดยให้จำเลยผู้มีหน้าที่ต้องส่งเงินที่ริบชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าของเงินที่ศาลสั่งริบภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา หากไม่ชำระภายในระยะเวลาที่กำหนดต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน แต่ละจำนวนดังกล่าวจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๘ ร่วมกันชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่า จำนวน ๑,๓๒๓,๐๐๖,๗๕๐ บาท จำเลยที่ ๕ ร่วมชำระ จำนวน ๗๖๓,๑๙๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๗ ร่วมชำระ จำนวน ๑,๐๕๖,๒๖๗,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑๐ ร่วมชำระ จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่ริบเงินตามฟ้องข้อ ๒.๖ เฉพาะจำนวน ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท และตามฟ้องข้อ ๒.๙ เฉพาะจำนวน ๗,๖๑๐,๐๐๐ บาท ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ส่วนข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก.

นายธีระพงศ์ จิระภาค

นายประทีป ดุลพินิจธรรม

นายนพพร โพธิ์รังสียากร

นายจินดา ปั่นทะโชติ

นายสุนทร ทรงฤกษ์

นายทวี ประจวบลาภ

นายประยูร ณ ระนอง

นายชัยยุทธ ศรีจำนงค์

นางสาวบุญมี ฐิตะศิริ